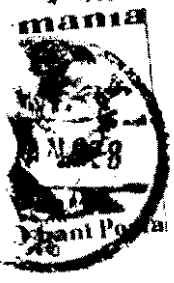

84.943

onor.

Palatul Cultural
Loco

CĂILĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI S.

ANUL IV. No 1.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Ian. 1938

Dr. JAMES KELLY,
secretarul general al Asociației Internaționale
a Școalelor Duminicale

În această organizație sunt peste 47 milioane de membri. Dănaul a vizitat
păra noastră în toamna anului 1937, unde a stat de voră cu reprezentanții
școalelor duminicale din diferite confesiuni

ȘCOALA DUMINECALĂ ÎN 1938

SFATURI ȘI ÎNDRUMĂRI

Om în loc

Un proverb comercial spune: „Da-ți-mi un om și cu el voi rezolva orice problemă”. Acest fapt e adevărat și în lucrarea noastră pentru Domnul. E de cea mai mare însemnătate să găsim omul potrivit pentru fiecare lucrare. Cu aceasta biruința e câștigată pe jumătate. Dar mai ales la Școala Duminicală acest lucru e foarte important. De multe ori o clasă sau chiar Școala Duminicală ca un întreg nu merge înainte sau chiar se distruge, pentru că nu s-a găsit omul destoinic pentru acest lucru. Școala Duminicală nu poate fi dată în mâna oricui. De aceea, acum la începutul anului, frații predicatori și bătrâni ai bisericilor trebuie să se cugete și să se roage mult pentru ca să poată găsi adevărații oameni pentru a fi conducători și învățători în școlile duminicale.

Nu-i destulă bunăvoința...

Ea e foarte importantă. Un învățator sau conducător al unei școli duminicale care își face lucrul de silă și înmurmurând, e mai bine să demisioneze. El aduce jertfa lui Cain. Trebuie ca fiecare lucrător în școala duminicală să fie înflăcărat în lucrul său, să-l facă plin de bunăvoință și de fericire, chiar atunci când trece prin greutăți. Inimă sa trebuie să ardă de dragoste față de Isus și față de sufletele pierdute. În fiecare membru din clasa sa trebuie să vadă un mângâritor prețios care i-a fost încredințat. Trebuie să iubească Biblia și să aștepte plăcere în o o talmăci altora. Cu un cuvânt el trebuie să fie pasionat de lucrul său.

Dar nici aceasta nu-i destul. Nu-i de ajuns să vrei să faci un lucru, trebuie să te și pricepi. A conduce o școală duminicală e greu. A învăța o clasă e iarăși greu. Trebuie să te pri-

cepi să-ți pregătești lecția. Trebuie să știi s'o explici. Trebuie să știi cum să cucerești interesul, curiozitatea și atenția elevilor. Multe lucruri trebuie să știe un învățator. De aceea el trebuie să studieze neîncetat Biblia și orice fel de cărți bune.

Nu fi mulțumit niciodată cu tine

Un mare pericol pentru lucrătorul în școala duminicală e să ajungă să creadă că știe destul. Aceasta înseamnă să devină inapoi. Trebuie să-ți vezi neîncetat slăbiciunile și să lupți să scapi de ele. Cu fiecare lecție, cu fiecare Duminică, să lupți să faci un pas înainte în explicarea lecției și în aducerea clasei mai aproape de Dumnezeu. Fiecare din noi poate face de zece ori mai mult dacă luptă pentru aceasta.

Înainte!

Există oameni statici. Ei nu luptă să ducă lucrul Domnului înainte, ci să-l țină în loc. Dacă școala duminicală e tot atât de bună azi ca acum un an, ei sunt fericiți. De fapt ei se înșală. Lucrul lui Dumnezeu nu poate sta pe loc. Școala duminicală e ca mersul pe bicicletă. Ori mergi înainte, ori căzi. De aceea ținta noastră în 1938 trebuie să fie să înaintăm. Școala duminicală mai mare, clase mai multe, învățători mai buni, fiecare clasă mai mare, program mai atrăgător și mai spiritual, întoarceri la Domnul mai multe, bucurie mai mare, — aceasta să fie ținta noastră.

Să nu te dai bătut!

Dar nu-i ușor să mergi înainte. Pie-deci uriașe se ridică în cale. Inșă nu te da bătut. Cu Dumnezeu se poate! Încearcă, străduște până vei reuși. Înainte, numai înainte chiar de și-ai scoate diavolul foarte armatele în cale. Cu Isus suntem mai mult decât biruitari.

CUM SĂ-ȚI PREGĂTEȘTI LECȚIA

Invățătorul, care merge în fața clasei, cu lecția nepregătită, e ca și femeia care aduce pe masă niște farfurii goale în fața unor oameni flămânzi. Dacă n'ai adunat, n'ai de unde să dai. De aceea e un păcat să mergi nepregătit în fața elevilor tăi. Dă-mă mai jos câteva îndrumări cu privire la pregătirea lecției.

1. Incepe din vreme. Nu te lăsa pe ultima zi sau pe ultimul ceas. Găsește-ți un timp, Luni, Marți sau Miercuri, când să studiezi prima dată lecția. Atunci vei putea toată săptămâna să cugeți asupra lecției și să aduni material și ilustrațiuni.

2. Citește întâi tu Biblia. Nu citi numai CĂLĂUZA. Cercetează textul din Biblie foarte atent și învață-l în așa fel ca să-i știi bine cuprinsul.

3. Apoi studiază CĂLĂUZA. Explicațiile din CĂLĂUZA nu cuprind întreaga lecție. Ele scot la iveală numai punctele mai însemnate din lecție. De aceea nu te mulțumești cu ce găsești în ele. Învață bine ce e în CĂLĂUZA, dar încearcă să mergi mai departe, săpând mai adânc în cuvântul lui Dumnezeu.

4. Ține seamă de vârsta, nevoile și priceperea membrilor clasei tale. Altcum trebuie să pregătești lecția pentru copiii mici, altcum pentru tinerii și altcum pentru oamenii adulți. Copiii iubesc mai mult istorioare frumoase, deci trebuie să faci din fiecare lecție o povestire plăcută. Pe tinerii îi atrag mai ales faptele eroice și curajoase și trebuie să le fie pre-

zentată lecția astfel. Adulții se ocupă cu plăcere de probleme morale și doctrinale. Deci din lecție trebuie să scoatem ceea ce e potrivit pentru clasa noastră. Acest lucru cere multă cugetare și pricepere.

5. Fă-ți o schiță a lecției. Iată ce e o schiță. După ce ai studiat bine textul lecției din Biblie și din CĂLĂUZA, îți faci un plan de predare al lecției. Fixezi, cu ce ai să începi, cum ai să așezi explicațiile una după alta, și cu ce vei sfârși. Astfel îți faci un plan al lecției. Atunci iei o hârtie și un creion și scrii punctele principale ale lecției, unul după altul, așa cum ți-ai pus de gând să le explici. Aceasta e schița. Lucrul acesta e foarte însemnat. Scriind, îți fixezi lecția mai bine în minte și poți să ți-o reamintești mai ușor. Dacă n'o scrii, se poate întâmpla să uiți foarte mult din ce ai pregătit și deci ai muncit degeaba. Dar așa, Dumineca înainte de a începe să explici lecția, te uiți peste ce ai scris și îți amintești totul.

6. O oră de rugăciune săptămânală secretă. Numai atunci vom reuși în lucrul lui Dumnezeu, dacă El va lucra prin noi. De aceea e trebuincios ca fiecare învățătoare și învățător al școlii duminicale să-și găsească un timp de rugăciune secretă odată pe săptămână. Probabil e mai bine Sâmbătă ziua sau seara. Să se roage pentru fiecare membru al clasei în parte. Să ceară puterea Duhului în explicarea lecției. Să se predea mai mult în mâinile lui Dumnezeu.

Astfel o învățătoare sau un învățător cu lecția pregătită, cu inima plină de dragostea lui Hristos și cu puterea Du-

hului sfânt în cuvântul său, va avea o mare reușită în lucrarea sa din fiecare Duminecă.

PREDICATORUL ȘI ȘCOALA DUMINECALĂ

Cea mai însemnată organizație din biserică, e școala duminicală. Predicatorul trebuie să știe acest lucru mai bine decât oricine. Una din datoriile sale principale ca păstor, e să lupte pentru zidirea unei școli duminicale puternice. Predicatorul care e nepăsător față de școala duminicală, își face lui rău și cauzei Domnului. Nu se folosește de cea mai bună și mai binecuvântată armă de lucru dată lui de Domnul.

Din această cauză îndemnăm pe toți frații predicatori să ia la inimă lucrul școlii duminicale și să lupte pentru înaintarea ei.

Iată câteva lucruri pe cari trebuie să le facă un predicator:

1. Să găsească oameni și femei potrivite pentru a fi învățători la școala duminicală. Sigur că ei sunt aleși de biserică, dar predicatorul e acela care trebuie să se roage, să-i caute și să-i găsească pe cei mai destoinici membri ai bisericii pentru acest lucru. Tot el trebuie să caute cine e cel mai potrivit om ca să fie conducător al școlii duminicale.

2. Să crească pe lucrătorii în școala duminicală. Piedeca cea mai mare în calea progresului școlii duminicale e că n'avem învățători potriviți. Dar **EI POT FI FĂCUȚI**. Și iată cum. Predicatorul să țină o școală deosebită cu toți cei ce lucrează în școala duminicală. Dacă e predicator în mai multe biserici, să țină în fiecare din ele un curs cu învățătorii și învățătoarele școlii duminicale. Sunt o mulțime de frați și surori în bisericile noastre cari, dacă ar primi mai multă lumină și îndrumare, ar fi în-

vățători minunați ai școlii duminicale. Predicatorul e acela care trebuie să le-o dea.

3. Să ia parte la întrunirea săptămânală a lucrătorilor în școala duminicală. E absolut necesar ca toți lucrătorii în școala duminicală, — conducătorul, secretarul, casierul și învățătorii, — să aibă o întrunire săptămânală. Aici vor studia lecția viitoare, împreună, vor plănui cum să înțarească școala duminicală, se vor ruga împreună, etc. Predicatorul trebuie să fie în mijlocul lor. Aici are ocazia să încredințeze cuvântul lui Dumnezeu la oameni de seamă ca și ei să fie în stare să-l dea altora. Aici e cea mai mare ocazie de a ajuta la înaintarea școlii duminicale. Dacă învățătorii nu obișnuiesc să aibă această întrunire săptămânală, predicatorul trebuie să-i convingă s'o aibă. Sigur, predicatorul care are mai multe biserici, nu poate fi la toate întrunirile din toate bisericile, dar trebuie să fie neapărat regulat la cele din comuna unde locuiește.

4. Un alt lucru însemnat pe care îl poate predicatorul face, e să deschidă ochii bisericii ca să vadă importanța școlii duminicale. Poate ține predici speciale despre școala duminicală. La ședințele bisericii el poate neînțat aminti membrilor datoria lor față de școala duminicală.

5. O PRECAUȚIE. Experiența celor mulți ne arată, că predicatorul nu e bine, în general vorbind, să fie învățător la școala duminicală, nici să țină în fiecare Duminecă, în fața ei câte o vorbire. Aici e locul unde el tre-

buie să pună pe alții să lucreze.

Ferice de predicatorul care își poate creia în fiecare biserică o armată de învățători înflăcărați, pricepuți,

duhovnicești și stăruitori. Ei vor fi ajutorul său cel mai mare pentru aducerea sufletelor la Hristos și pentru zidirea membrilor în viața sfântă.

Timpul potrivit pentru Școala Duminicală

Bisericile baptiste din România se deosebesc foarte mult cu privire la timpul pentru ținerea Școalei Duminicale. O să înșirăm mai jos aceste timpuri și o să le studiem pe fiecare în parte.

1. Înainte de **serviciul de după masă**. Unii încep la unul, alții la unu și jumătate, iar alții la 2 ore. Acesta e cel mai rău timp pentru a se ține școala duminicală. Nici odată nu vei putea ține școala duminicală cu toată biserica în acest timp. Iarăși membrii și lucrătorii școalei duminicale merg cu stomacul plin și cu mintea îngreunată, — toată lumea mănâncă prea mult Duminica la amiază, — și nu pot să pătrundă în cuvântul lui Dumnezeu. Iarăși e foarte greu să găsești învățători cari să mănânce în fugă Duminică la amiază și să plece îndată la școala duminicală. Apoi vara acesta e timpul cel mai cald și deci mai nepotrivit. Școala duminicală merită un timp mult mai potrivit. Deci e bine ca cei ce țin școala duminicală în acest timp să-l schimbe cât se poate mai repede. Să găsească un alt timp mai potrivit.

2. **După serviciul dinainte de masă**. Acesta e un timp mai potrivit. În multe locuri școala duminicală are mare succes în acest timp. Dacă fruntașii școalei duminicale știu să a-

peleze la popor, pot opri toată biserica la școala duminicală. Singura latură slabă a acestui timp e că avem trei servicii una după alta: ora de rugăciune, serviciul divin și școala duminicală. Totuși dacă se face totul pe scurt, nu e prea obositor.

3. **După serviciul de după masă**. Acest timp e ales de mai puține școli duminicale. Dar acolo unde e folosit, aduce roade bune. Sigur că e vorba de acele biserici cari țin serviciul de după masă la orele 3—4. Atunci toată biserica poate fi oprită îndărăt la școala duminicală.

4. **În locul orei de rugăciune**. Foarte multe biserici din țară țin școala duminicală în acest timp: Duminică dimineața de la orele 9 sau 9.30 până la 10 sau 10.30. Ele nu țin atunci ora de rugăciune, ci o țin Miercuri și Sâmbătă seara. **Acesta e cel mai bun timp pentru școala duminicală**. Căci mintea tuturor e proaspătă și gata să primească Evanghelia. Unii nu sunt împăcați că se înlătură ora de rugăciune. Dar Miercuri și Sâmbătă seara se pot ține tot așa de bine ore de rugăciune. Iarăși în fiecare serviciu ne închinăm Domnului. Spiritul rugăciunii trebuie să stăpânească fiecare serviciu, fie divin, fie de evanghelizare sau al școalei duminicale.

Însă în acest timp trebuie luptat mult pentru a aduce fe-

meile și copiii la școala duminicală.

Multe din femeile noastre au obiceiul rău de a rămâne acasă înainte de masă ca să isprăvească mâncarea și să rânduiască în casă. E o mare greșeală aceasta, care le aduce multă pagubă sufletească. Mâncarea trebuie făcută Sâmbătă și rânduiala în casă trebuie făcută mai de dimineață. Surorile noastre nu trebuie ținute acasă în timpul cel mai bun de a se închina lui Dumnezeu și a asculta cuvântul Său, înainte de masă. Aceasta e o mare pierdere pentru viața lor duhovnicească.

Copiii merg la școala primară la orele opt dimineața. Tot așa de bine pot veni la nouă la școala duminicală. Trebuie însă, să luptăm să-i aducem. Căci dacă e greșit să îți școala duminicală numai cu copiii, mult mai greșit e s'o ținem numai cu oamenii mari. Și a-

ceasta e o ispită mare. Ceice-
țin școala duminicală cu toată
biserica, sunt ispitiți să uite
de copii și să se trezească nu-
mai cu oamenii mari în clase.
E așa de ușor să uiți de copii!
Dar e o mare greșală să-i uiți
și să-i pierzi!

Iată deci timpurile în cari
se ține școala duminicală la
noi în țară. Un lucru e sigur:
nu în toate locurile se potrivește
aceleși timp. Deaceia fiecare
biserica trebuie să cerceteze
bine care e timpul cel mai po-
trivit pentru școala duminicală
și să-l aleagă pe acesta. Biblia
nu ne dă niciun timp fix pentru
serviciile religioase, toamai
pentru că știe că nu se potrivește
în tot locul același timp. De
aceia nu trebuie să fim legați de
un obicei greșit dacă am pornit
de el. Să-l schimbăm îndată. Școala
duminicală e cea mai însemnată
ramură a bisericii. Ea merită cel
mai bun timp.

PE SCURT

Dăm mai jos o definiție a câtorva din doctrinele fundamentale ale Evangheliei. Ar fi bine dacă fiecare învățator al școlii duminicale le-ar învăța pe din afară.

1. Ce este pocăința?

Pocăința e descoperirea că ești un păcătos pierdut, durerea pentru păcat și ruperea complectă cu lumea și nelegiuirea. Inima pocăinței e marea hotărâre de a te întoarce din păcat la Dumnezeu.

2. Ce este credința evanghelică?

A crede înseamnă a primi pe Hristos în inimă ca Mântuitor

și Domn.

3. Ce e nașterea din nou?

Ea e o schimbare făcută în inimile noastre de Hristos prin Duhul și cuvântul Său, atunci când îl primim în inimă ca Domn și Mântuitor.

4. Ce trebuie să faci un om ca să fie născut din nou?

Să se pocăiască și să creadă.

5. Ce este botezul?

Botezul e un simbol prin care mărturisim că am murit față de lume și păcat și am înviat la o nouă viață nouă în Hristos.

6. Cine se poate boteza?

Celce a fost născut din nou.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Lecțiile pentru adulți sunt întocmite de I. Cocuș și cele pentru copii de Marloara Pascu

Duminecă, 2 Ianuarie 1938.

Avraam, pionerul

Textul: Fac. 11:31; 12:1—9.

Cuv. de aur: Evrei 11:8.

EXPLICAȚIUNI: Avraam a trăit pe la 2000 de ani înainte de Hristos. Locul său de naștere a fost valea Mesopotamiei. (Învățătorul să folosească tot timpul harta). A crescut în orașul Ur, care era la 160 km. la miază-noapte de golful persian. Orașul acesta era foarte mare. Oamenii aveau o religie tare decăzută. Se închinau la loc și la zeul lunei, care purta numele: PACATUL. Avraam s'a ocupat cu păstoritul pe șesurile din valea Eufratului. Drumul dela Ur spre Haran, Avraam l-a făcut în lungul Eufratului. De bună seamă drumul a durat timp mult, căci el a mers cu turmele cari trebuiau hrănite. A mers cu tatăl său Terah până în Haran. Aici s'au oprit câteva zeci de ani până a murit Terah și apoi Avraam a luat-o spre apus și, după ce a ajuns dincoace de Damasc, a coborât prin Palestina în jos, până a ajuns în munții Canaanului, în Sihem. Stejarul lui More era un stejar unde oamenii se închinau la zei și unde locuiau descântători. Avraam a coborât până la Betel. De aici și-a urmat drumul, înaintând mereu spre miazăzi.

Învățătură spirituală

1. CUM A GĂSIT AVRAAM PE DUMNEZEUL ADEVĂRAT? Aceasta e o întrebare la care e greu de răspuns. El n'avea nimic din Biblie. Ea s'a scris mult mai târziu. Pe vremea sa și în jurul său, oamenii se închinau la zei, ale căror chipuri umpleau orașele și dealurile. El a văzut de multe ori în Ur femei ducând fetele să le ardă de vii zeilor. De unde i-a venit lui gândul că există un singur Dumnezeu nevăzut, spiritual și atotputernic? De bună seamă stând în jurul oilor, cugetând și privind cerurile înalte, o voce lăuntrică i-a vorbit și i-a descoperit pe Dumnezeu.

2. CHEMAREA LUI AVRAAM. După ce i s'a descoperit, Dumnezeu i-a dat lui Avraam o poruncă grea: să-și părăsească rudeniile, orașul, țara, pă-

mânturile, prietenii și casa părintească și să plece. În cartea lui Iudit se spune că Avraam a fost persecutat pentru credința lui în Ur. De sigur slujbele zeilor și păcatele mari l-au scârbit pe Avraam. El n'a putut să stea și cu lumea și să slujească și pe Dumnezeu. Dumnezeu îl cheamă și pe noi azi, pe fiecare. Și noi trebuie să ieșim într'un fel din lume. Te-a chemat Dumnezeu și pe tine? Ai auzit tu glasul Său care ți-a spus să ieși din păcatele tale?

3. OMUL CREDINȚEI. Avraam apare dela început ca un mare om al credinței. Dumnezeu i-a cerut să plece. Unde? El nu știa și Dumnezeu n'a găsit cu cale să-i spună. I-a cerut să piardă averi și rudenii. Pentru ce? Nu știa. Și totuși el a ascultat. A plecat „fără să știe unde merge”, lăsându-se cu totul călăuzit de Domnul. A avut deplină încredere că Dumnezeu se va îngriji de el dacă îl ascultă. Avem noi această credință? Suntem noi gata să pierdem orice pentru Domnul?

4. „TOATE FAMILIILE PAMANTULUI VOR FI BINECUVÂNTATE ÎN TINE”. Israelii de ieri și de azi n'au înțeles și nu înțeleg nici acum această propozițiune. Ba mulți credincioși nu o înțeleg. Multă lume crede și acum că Dumnezeu de aceea a ales pe Avraam și pe poporul lui Israel, pentru că a iubit pe acest popor mai mult decât pe cealaltă lume. Însă cuvintele acestea ne învață tocmai contrarul. Dumnezeu tocmai de aceea a ales pe Avraam și pe seminția lui, pentru că a iubit toată lumea. Ei au fost doar mijlocul ales de Dumnezeu, ca, prin ei, binecuvântarea lui să ajungă la toți oamenii. Aceste cuvinte mai au însă, și o altă latură minunată. Dumnezeu n'a ales pe Avraam ca numai el să fie fericit, ci ca prin el, fericirea să meargă și la alți oameni. Acelasi lucru îl face Dumnezeu cu fiecare din noi. Am fost aleși să fim o binecuvântare în familie, în biserică, în localitate și în toată lumea. Întrebarea cea mare e: esti tu într'adevăr o binecuvântare pentru alții?

O ISTORIOARA. Adoniram Judson a fost primul misionar creștin între Burmezii din India. Dânsul a primit

o chemare de sus, ca și Avraam, la acest lucru. Iată cuvintele lui cu privire la această chemare: „În timpul unei plimbări singur prin pădurea din dosul Academiei unde studiam, pe când cugetam și mă rugam cu privire la trimiterea Evangheliei la cei pierduți, porunca lui Iristos: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură”, a venit în mintea mea cu așa o claritate și cu așa o putere încât n'am putut decît să mă hotărâse s'o ascult pe deplin; și, deși au apărut multe piedeci mari în calea mea, mi-am pus în minte s'o îndeplinesc cu orice preț”. Domnul ne chiamă și pe noi pe fiecare. Auzi tu vocea Lui?

5. ALTARELE. În viața lui Avraam, altarele au avut un loc foarte mare. Ele au fost mijlocul prin care el și-a ținut ora de rugăciune familiară. Oriunde a mers, a zidit altar. Aceasta îl arată ca pe un om al rugăciunii. Aveți voi oră de rugăciune în familie?

INTREBĂRI: 1. Când a trăit Avraam? 2. Unde s'a născut? 3. Spune tot ce știi despre Ur! 4. Descrie chemarea lui. 5. Unde s'a oprit în drum? 6. Prin ce se arată credința lui? 7. Cum a fost chemat Adoniram Judson?

Pentru copiii mici

Avraam a fost prietenul lui Dumnezeu. Domnul i-a spus: „Lasă-ți aici rudele, prietenii și cunoștii și vino în țara pe care ți-o voi arăta”. Avraam iubea pe Domnul și de aceea a ascultat și a îndeplinit voia Lui. Într-o zi a spus soției sale, Sara, tot ce i-a zis Dumnezeu. Apoi a ieșit în curte, a strâns toți servitorii și păstorii săi și le-a poruncit să adune turmele de oi, boi și cămile. Sara și-a împachetat toate vasele și rufele. Din dimineață s'au sculat și-au așezat în căruțe tot avutul, s'au rugat, s'au urcat pe cămile și au pornit. Peste puțin timp s'a ivit soarele strălucitor și Avraam a dat ordin să se oprească cu toții ca să se odihnească la umbra copacilor. Sara și toate servitoarele ei au scos din desagi smochine și pâine, iar Avraam a adus vasul cu apă proaspătă. După ce s'au rugat, au mâncat și au pornit mai departe. Incetul cu incetul s'a făcut seară și tuturor le-a părut bine că e răcoare. Stelele mici, ca niște

nasturi de mărgăritar, se iviră pe bolta neagră a cerului. Avraam se opri, se coborî de pe cămilă și ajută și Sarei să se coboare. Apoi servitorii înținseră o pânză mare și făcură un cort. Sara așeză pe jos blănuri și covoare frumoase și moi și toți adormiră până dimineață. După ce s'au odihnit, s'au sculat și au pornit mai departe. Domnul i-a condus până în țara cea frumoasă, pe care i-a promis-o lui Avraam, pentru că a fost ascultător.

Duminecă, 9 Ianuarie 1938.

În tovărășia lui Dumnezeu

Textul: *Facerea 14:1-24; 15:5-18.*

Cuv. de aur: *Evrei 11:9-10.*

EXPLICAȚIUNI: Amrafel, regele Șinearului, cu care începe lecțiunea de azi, a dat loc la multe discuții. Unii necredincioși au spus că istoria din textul nostru e o minciună. Șinearul nu era altul decât Babilonia. Dar pe vremea lui Avraam, a existat un rege cu numele Hamurabi în Babilonia. Iată însă, că descoperirile au adus la iveală faptul că Amrafel și Hamurabi sunt una și aceeași persoană. Hamurebi, adică Amrafel a domnit în valca Mesopotamiei 43 de ani. A făcut niște legi scrise pe piatră, cari au fost descoperite. Piatra pe care a scris el legile, se găsește în muzeul Luver din Paris. El spune că legile i-au fost dictate de zeul soare. Deci acuzația contra Bibliei a căzut.

La această lecție trebuie harta neapărat. Amrafel a venit din Mesopotamia, s'a unit cu ceilalți trei regi și au pornit la luptă împotriva regelui Sodomei și tovarășilor lui. După ce i-au bătut, au plecat în nordul Palestinei la izvoarele Iordanului. Aici i-a găsit Avraam și i-a bătut.

Învățăturile spirituale

1. UN SEMN PENTRU LOT. Pentru bogăție, Lot și-a mutat casa în Sodoma. Prin această robie, Domnul vrea să-i arate că a greșit. Dar Lot e surd. El nu aude vocea Domnului. După ce Avraam îl eliberează, el nu se duce cu unchiul său, ci se întoarce iarăși în Sodoma. Vai de noi când nu auzim vocea Domnului care ne previne să ne lăsăm de păcat! Atunci pericolul e aproape.

2. AVRAAM ȘI MELCHISEDEC. Cuvântul Melchisedec înseamnă „regele dreptății”, iar Salem înseamnă „pace”. Adică el a fost regele dreptății și al păcii. Știm foarte puțin despre el. Pe de o parte, persoana sa ne arată că mai erau oameni credincioși și atunci pe pământ, iar pe de altă parte, ei e icoana prevestitoare a lui Hristos care e într'adevăr Regele Dreptății și al Păcii.

3. ZECUIIALA. Zecuiiala n'a fost înființată de lege. Ea a existat înainte de Moise. Avraam și Iacov au dat zecuiială, nu pentrucă le-a poruncit cineva acest lucru, ci fiindcă au simțit că sunt datori față de Dumnezeu măcar cu a zecea parte pentru multele binecuvântări materiale pe cari le-au primit dela El. Și până azi nu s'a găsit un plan mai bun de dărnicie. Sunt mulți credincioși bapțiști în lume cari dau zecuiială, nu pentrucă le poruncește cineva acest lucru, ci pentrucă simt că sunt datori să dea pentru Dumnezeu măcar atât cât a dat Iudeul din Vechiul Testament. Cât dai tu pentru Dumnezeu?

4. AVRAAM, OM CINSTIT. După biruința dușmanilor, regele Sodomei i-a spus lui Avraam: „Dă-mi oamenii și ține bogățiile pentru tine”. Aceasta ar fi fost o mare nedreptate. Să ia averile dela mii de suflete și ei să rămână săraci pe viață. Dar pe acele vremuri această nedreptate era ceva obișnuit. Cu toate acestea Avraam nu s'a lăsat biruit de bogății. El a răspuns: „...jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o eurea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avraam”. Nimic pentru mine”. Prin acest fapt Avraam e o mare pildă pentru noi. Una din marile ispite pentru tineri și bătrâni e să luptăm să ne îmbogățim, să câștigăm bani și averi pe căi strâmbe. Dar, trebuie să știm și să credem că, dacă un om, în banii lui, în piață, în prăvălie, la vândut și la cumpărat, și în toate afacerile lui cu oamenii, nu merge drept, pocăința lui nu plătește absolut nimic. Poți să te rogi, poți să lucrezi în biserică, poți să predici altora, dacă cuvântul tău nu e cuvânt, dacă cinstea ta nu e cinste, esti doar un fălarnic și vei merge în iad. Mincinosii și înșelătorii n'au loc în Împărăția lui Dumnezeu. Singura cale de a câștiga bani, e calea dreaptă, a muncii, a cinstei și a dreptății. Banul câști-

gat pe nedrept este un blestem pentru cămin și pentru suflet. El nu trebuie adus în familiile creștine.

5. RĂSPALATA LUI DUMNEZEU. Dumnezeu s'a bucurat că Avraam e cinstit. Al doilea text din lecțiunea noastră e plin de promisiunile cele mai frumoase și mai bogate din partea lui Dumnezeu către servul său credincios.

INTREBARI: 1. Spune tot ce știi despre Amrafel. 2. Arată cari au fost cele două armate în războiul din textul nostru. 3. Ce a vrut Dumnezeu să-i spună lui Lot prin această luptă? 4. Spune tot ce știi despre Melchisedec. 5. Dece a dat Avraam zecuiială? 6. Care e părerea ta despre zecuiială? 7. Prin ce dovedești că Avraam a fost cinstit în ce privește banul și averea? 8. Care e singura cale cinstită de a câștiga bani? 9. Vor merge în cer ceice câștigă bani pe căi strâmbe?

Pentru copiii mici

Ce frumos e să fii prieten cu Dumnezeu! Aceasta e o cinste rară. Dumnezeu l-a iubit pe Avraam și de aceea a voit să-l binecuvinteze. I-a vorbit într'o zi pe când Avraam locuia într'o țară străină. Avraam a auzit vocea lui Dumnezeu și, fiindcă-L iubea, a dorit să-L asculte și să-L servescă făcând voia Sa. Avea în țara aceea străină multe bogății, neamuri, frați și prieteni. Totuși când Dumnezeu l-a chemat, a plecat. Prietenii și frații lui îl sfătuiau să nu plece, dar el iubea mai mult pe Dumnezeu decât prietenii. De aceea Dumnezeu a fost cu el în orice vreme. A trăit în tovărășia lui Dumnezeu. Noi, copiii, auzim vocea lui Dumnezeu când citim Biblia. Auzim voia Lui și dorința Lui de a fi prieten cu noi. Și noi trebuie să ascultăm ca și Avraam și atunci vom fi iubiți de Dumnezeu. Trebuie, copii, să ne hotărâm să facem voia lui Dumnezeu trăind o viață plăcută Lui și El ne va binecuvânta.

Duminecă, 16 Ianuarie 1938.

O căsătorie după voia lui Dumnezeu

Tertul: Facerea 24:1—67.

Cuv. de aur: Ps. 48:14.

EXPLICAȚIUNI: Robul lui Avraam era Eliezer din Damasc. Avraam se găsea în „țara de miazăzi”, adică la

sudul Palestinei. De aici robul a plecat în „cetatea lui Nahor”. Această cetate era Haran, acolo unde se oprise Avraam în drumul său spre Palestina. A dus cu el 10 cămile, cecace era o caravană destul de mare. Iată familia lui Avraam. Tatăl lui era Terah. Terah a avut 3 fii: Avraam, Nahor și Betuel. Nahor a născut pe Betuel și Betuel a născut pe Rebeca. Avraam a avut pe Isaac. Haran a născut pe Lot. Se vede că izvorul fântâniilor la care s'a oprit slujitorul lui Avraam, a fost într-o groapă adâncă. De aceea Rebeca a trebuit să se pogoare și să se suie iarăși cu apa (v. 6). Un siclu avea valoare cam de 125 lei când era de aur. Veriga de aur se purta la nas. Deci darurile date Rebecii au prețuit cam 1300 lei. În v. 32 se vede că spălatură picioarelor, când cineva sosea acasă, era un obicei foarte vechiu. El era trebuincios, căci în Răsărit se purtau niște sandale cari acopereau numai talpa piciorului.

Învățăturile spirituale

1. O BĂTRĂNETE FERICITĂ ÎN DOMNUL. Avraam o avea. El își jertfise tinereța pentru Domnul. Acum, când e cu părul alb, „Domnul îl binecuvăntează în orice lucru”.

2. PERICOLUL UNEI CASATORII ÎN LUME. Avraam, când a vrut să căsătorească pe fiul său, Isaac a văzut pericolul căsătoriei în lume. Știa că o noră dintre Canaanitiți ar ruina viața sfântă din familie și ar periclită binecuvântarea Domnului. Și Avraam a ținut mai mult la viața sfântă și la voia Domnului decât la averi, la frumusețe și la cinstea lumii. Ferice de tinerii cari au acest lucru în inima lor, ca tovarășul sau tovarăsa lor să fie dintre copiii Domnului. Domnul a rânduit pentru fiecare tânăr pocăit o fată pocăită și invers. Ferice de tinerii cari întrecă pe Domnul în a ceaștii privityă cu hotărârea de a urma voia Lui cu orice preț. În căsătorie, caracterul, sufletul, bunătatea, iubirea, lepădarea de sine sunt mai prețioase decât toate comorile pământului.

3. UN ROB CREDINCIOS. Robul Eliezer a fost vrednic față de stăpânul său. Se vede că Avraam și-a câștigat slujitorii pentru Dumnezeu. Eliezer se lasă cu totul călăuzit la fiecare pas de mâna lui Dumnezeu. El e o bună pildă pentru ceice merg să ceară în căsătorie pe cineva.

4. SPIRITUL DE A SERVI AL REBECII. Eliezer a vrut să vadă un semn de sus prin care să afle care va fi fata cea rânduită de Domnul pentru stăpânul său. Dar a fost înțelept în alegerea acestui semn. El a știut că o familie bună se poate susține numai de o soție care e gata să slujească pe toți. Că o femeie care așteaptă numai dela alții s'o slujească și ea nu știe decât să se plimbe și să se îmbrace, e un blestem pentru casă. De aceea a ales un semn prin care să se vadă spiritul de a servi al ei. Când însă, a cerut apă dela Rebeca, ea a răspuns mînuat. Îndată i-a dat apă și a sărit să-i adape și cămilele. Se știe că aceste animale beau foarte multă apă. Iarăși fântâna era într-o groapă de unde apa trebuia cărată sus. Să care de aici apă pentru zece cămile însetate de drum lung prin arșița soarelui, a fost un lucru foarte greu. A fost ea datoare să facă unui străin un astfel de serviciu? Totuși ea l-a făcut cu bucurie. Ah, de ar avea și tinerii și tineretea noastră același spirit de a servi pe alții!

5. O FATA PRIMITOARE. Dar Rebeca a mai avut o calitate. Ea avut o inimă primitoare. Ea nu știa cine e bătrânul acesta. Și totuși i-a spus: „Avem paie și nutreț din belșug și este și loc de găzduit peste noapte”. Binecuvântate sunt femeile cari sunt gata să primească și să servească pe alții în casele lor!

INTREBĂRI: 1. De ce a avut Avraam a bătrănete fericită? 2. Cine era robul lui Avram? 3. Unde s'a dus el să afle pe Rebeca? 4. Ce semn a cerut el dela Dumnezeu prin care s'o cunoască? 5. Prin ce dovedesti că Rebeca a fost primitoare și gata să servească? 6. E bine ca un tânăr credincios să se căsătorească cu o necredincioasă? 7. Dar o fată credincioasă cu un tânăr necredincios? 8. Dope nu e bine?

Pentru copiii mici

Avraam, prietenul lui Dumnezeu, a avut un singur fiu pe care l-a chemat Isaac. El era blând, muncitor și ascultător. Avraam s'a gândit să-i caute o soție bună. A chemat pe Eliezer, un servitor bătrân, dar iscusit și credincios, și i-a zis: „Du-te în țara fratelui meu, Nahor, și adu de soție pentru Isaac pe una dintre nepoatele mele”. Servitorul s'a închinat și a ieșit. A doua zi și-a umplut sacii cu

obiecte de aur și argint, daruri prețioase și haine scumpe și a plecat. Și s'a dus prin pustiu multe zile. Când a ajuns la poarta orașului, s'a oprit cu cămilele lângă o fântână și s'a rugat astfel: „Doamne, arată-mi pe fata pe care trebuie să o duc de soție stăpânului meu tânăr, Isaac”. Rebeca, fata lui Nahor, s'a coborât la fântână cu un ulcior pe umăr. A scos apă și a plecat. Robul a cerut dela ea apă. Ea i-a dat și a fugit să scoată apă și pentru cămilele lui. Apoi s'a dus acasă la mama ei și a spus că a venit servitorul unchiului ei, Avraam. Mama și fratele ei l-au primit bine și i-au dat pe Rebeca. Rebeca s'a îmbrăcat și a doua zi de dimineață au plecat ducând tot ce a primit Rebeca dela mama ei. Au călătorit multe zile. Când erau oboșiți, se opreau să se odihnescă lângă vreun izvor. Isaac a ieșit într-o seară în câmp să privească stelele și să se roage. A văzut de departe pe Rebeca venind, i-a ieșit întru întâmpinare și s'a bucurat mult când a văzut-o ce frumoasă și bună e.

Duminecă, 23 Ianuarie 1938

DISĂTORUL

Textul: *Facerea 37:1—36.*
Cuv. de aur: *Matei 22:32.*

EXPLICAȚIUNI: Vinderea lui Iosif s'a petrecut cam la 1729 înainte de Hristos. Iacov se găsea în valea Hebronului (vezi harta). Haina peștirică a lui Iosif avea mâneci lungi. Era făcută anume pentru cece nu lucrează. Sihemul se găsește în mijlocul munților Iudeii unde se găsea apă multă pentru oi, la vreo 80 de km. la miazănoapte de Hebron. Dotanul, unde a găsit Iosif pe frații săi, este mai la miazănoapte, cu câteva ceasuri de drum. Ismaeliții, cari au cumpărat pe Iosif, erau comercianți cari duceau în Egipt balsamuri. Unele din aceste balsamuri le aduceau tocmai din India. Pe acele vremuri oamenii erau vânduți în târg ca și animale. Iosif a fost vândut ca rob acestor Ismaeliți cu un preț de 20 sicli, ceea ce în banii noștri face cam 2700 lei. De bună seamă acești comercianți au primit mult mai mulți bani pe el când l-au vândut lui Potifar în piața Egiptului. Potifar era un funcționar foarte înalt fiind comandantul gărzii regale, un fel de ministru al Palatului.

Invățăturile spirituale

1. **VORBELE RELE ÎNTRU FRAȚI.** Iată un mare păcat. Biblia spune că „Iosif spunea tatălui lor vorbe rele” ale fraților săi. El au început cu vorbele rele și au sfârșit cu ura și apoi cu vinderea lui. Vai de familia unde, între membrii ei, se aud vorbe rele! Ele duc la mari păcate! Ura e urmarea și alte păcate grele! Sunt vorbe rele și în familia voastră?

2. **PACATUL LUI IACOV.** Iacov și-a ruinat familia cu părtinirea lui. El a iubit mai mult pe Iosif pentru că era fiul Rabelei, soția lui iubită. Dar nu avea drept să-l iubească mai mult ca pe ceilalți. Totuși răul n'ar fi fost așa de mare dacă și-ar fi păstrat pentru sine în inimă, această iubire, fără s'o arate între copii. Dar el a trimis pe ceilalți copii la oi, iar pe Iosif l-a ținut acasă. Lui i-a făcut o haină deosebită. Toate acestea au ajutat ca în inimile fraților săi să pornească o ură împotriva lui. Da, Iacov și-a ruinat familia și și-a produs lui însuși dureri nespuse prin părtinirea din familie. Părinții au ce învăța de aici.

2. **VISURILE LUI IOSIF.** Ele au un miez egoist. Omul visează noaptea ce gândește ziua. Visurile nu spun așa de mult viitorul ca și dorințele cari se frământă în sufletul nostru și pe cari lumca nu le vede. Ca să-ți cunoști sufletul, e bine să-ți urmărești visurile. Pe vremea aceea familiile erau organizate în niște triburi și fiecare trib avea un șef. Iosif a visat și ziua să ajungă șeful familiei sale. El a văzut cum, în jurul lui, se închinau oamenii în fața șefilor de trib. A dorit să vadă familia lui închinându-se înaintea lui. E adevărat că visurile lui s'a împlinit, dar sub o altă formă. Suferința, prin care a trecut l-a curățit de dorințele de înălțare și i-au dat alte idealuri. Când tatăl și frații lui au venit să se închine înaintea lui, el nu și-a luat rolul de șef, deși putea, ci i-a primit ca un frate.

4. **ROLUL SUFERINȚEI.** Iosif a primit o grea lovitură. Dintr-o viață ușoară, fără muncă, în haine frumoase, sub îngrijirea tatălui, — a căzut deodată într-o fântână și de aici în mâinile Ismaeliților ca rob pe viață. De aici a fost dus desigur pe jos de parte, într-o țară străină, la vârsta de 17 ani, pentru a fi vândut în târg, ca și un animal. Lovitura a fost foarte

grea. Toate visurile sale frumoase s'au spulberat. A fi vândut rob, înseamnă să fii rob pe viață. În Facerea 42:21 se vede durerea lui când frații au vrut să-l omore și să-l vândă. Întrebarea e: de ce a trimis Dumnezeu peste el aceste lovituri? L-a urât? Nu. Ci El știe că suferința apropiată pe om de Dumnezeu, îl curăță de mândrie, îl face să se încreadă mai mult în Domnul și-l face mai rugativ. Dumnezeu avea planuri mari pentru Iosif, dar a știut că el numai atunci va fi destoinic să le îndeplinească dacă va fi trecut cu bine școala suferinței.

ÎNTREBĂRI: 1. Când a fost vândut Iosif? 2. Câți ani avea el atunci? 3. Arată marelui rău al „vorbilor rele” în familie? 4. Care a fost păcatul lui Iacov față de copiii săi? 5. Unde a găsit Iosif pe frații lui? 6. Cui a fost vândut Iosif? 7. De ce a trimis Domnul pe Iosif în suferință?

Pentru copiii mici

Ați auzit, copii, povestindu-se despre Iosif. El a fost fiul lui Iacov și a avut 11 frați. El și fratele său, Beniamin, erau cei mai iubiți copii ai lui Iacov. De aceea frații mai mari îi pizmuiau pe Iosif. Iacov îi cumpăra haine frumoase și nu-l trimitea la nici un lucru. Într-o noapte Iosif a avut un vis ciudat. Se părea că vede 11 stele strălucitoare sus pe cerul senin. Ele au venit să i se închine împreună cu luna și cu soarele. A văzut parcă un alt vis. Se părea că e în câmp cu frații săi. Deodată 11 snopi s'au ridicat în picioare și s'au închinat în fața snopului său. Când s'a deșteptat, Iosif a alergat la frații săi și le-a spus visul. Dar frații de atunci l-au urât și mai mult, căci credeau că visul lui Iosif însemnează că ei, cei 11 frați, se vor închina în fața lui. Într-o zi, când tatăl lor l-a trimis cu mâncare la ei în câmp unde păzeau oile, l-au vândut unor negustori cari l-au dus într-o țară străină și înde-părtată.

Duminecă, 30 Ianuarie 1938.

Un rob vrednic de încredere

Textul: Facerea 39:1—23; 40:1—23.

Cuv. de aur: Efes. 6:7.

EXPLICAȚIUNI: Studiază bine pe hartă drumul până în Egipt și unde e

Egiptul. Pe atunci Egiptul era cea mai civilizată țară din lume. Nicăiri cultura și învățătura nu era așa de înaintată. Faraonii erau regii Egiptului. Se crede că în timpul lui Iosif, aici au domnit regii Hicsoși. Hicsoșii înseamnă păstori. Ei au năvălit în Egipt din Răsărit și au domnit aici până după moartea lui Iosif. Unii critici au spus că n'au existat struguri în Egipt, așa cum arată v. 10 din cap. 40. Dar apoi s'au descoperit tablouri săpate în piatră în cari se văd struguri de pe acele vremuri.

Învățăturile spirituale

1. DOMNUL A FOST CU IOSIF. Acesta este secretul vieții sale mărețe. În tinerețea sa nefericită, el și-a pus toată încrederea în Dumnezeu și l-a chemat de tovarăș. Inima religiei e aceasta: să trăiești în tovarășie neîntreruptă cu Dumnezeu. Ai tu această tovarășie?

2. CREDINCIOȘIA ȘI HARNICIA. Dar reușita lui nu se datorește numai faptului că el și-a pus toată încrederea în Dumnezeu. Religia lui l-a făcut să fie cinstit. Lucrurile „mergeau bine” în mâna sa, pentru că el era un serv harnic și cinstit. El se conducea după porunca dată în cuvântul de aur de azi. Un tânăr, ca să reușească, trebuie să se și roage, dar trebuie să fie și harnic și cinstit. Lenevia e păcat. Iar, dacă sărăcia te duce, să slujești altuia, fă ca Iosif, lucrează pentru stăpânul tău ca și pentru Domnul. Cinste și harnicie. Iată două lucruri necesare unui tânăr.

3. ALȚII AU VĂZUT CĂ DOMNUL ERA CU EL (v. 3). Acest lucru e foarte mare. Iosif a trăit o viață atât de bună încât păgânii au văzut că Dumnezeu era cu el. Viața lui vorbea despre Dumnezeu. Se vede Dumnezeu în viața ta? Oamenii din jurul tău, familia ta, slujitorii tăi, stăpânii tăi, prietenii și dușmanii tăi, văd ei în tine pe Hristos?

4. MAREA ISPITĂ. Iosif era frumos și sănătos. El trăia într-o țară foarte păcătoasă. Casa și societatea în care trăia el, erau pline de cele mai grele păcate. Nu numai femeia lui Potifar l-a ispitit. Erau mult, femei stricate în Egipt. Dar Iosif s'a hotărât în suflet să fie curat cu orice preț. Două mari motive l-au împiedecat pe Iosif de a asculta de diavolul care vorbea prin femeia lui Potifar: cre-

dincioșia față de stăpânul său și credincioșia față de Dumnezeu. Ascultând de glasul ei, și-ar fi înșelat stăpânul care i-a dat atâta încredere! E un mare păcat să înșeli pe aproapele tău în ce are el mai scump. Dar Iosif strigă: „Cum aş putea eu să fac un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” El ar fi fost necinstit față de Dumnezeu care-i făcuse atât de mult bine! Și-ar fi vândut sufletul pentru nimic! Slavă Domnului pentru biruința lui Iosif. El a fost o inspirație sfântă pentru milioane de tineri dealungul veacurilor. Lumea e aceeași și azi. Ispitele sunt mari pentru tineri și azi. Priviți, tinerilor, la Iosif! Călcați pe urmele lui.

5. DOMNUL A FOST CU IOSIF. Aceste cuvinte se repetă din nou când Iosif e aruncat iarăși pe nedrept în închisoare. Credincioșia față de Domnul nu alungă greutățile din cale, ba de multeori aduce altele noi. Inșă Domnul trece cu noi chiar și prin valea umbrelor morții. Cu cât suferințele sunt mai mari, cu atât Domnul e mai aproape.

6. NERECUNOȘTIINȚA. Ce mare păcat e acesta! Paharnicul lui Faraon a uitat de Iosif (v. 14, 15, 23). El l-a ajutat și i-a explicat visurile. O vorbă bună ar fi putut ajuta acestui om pedepsit pe nedrept. Dar lecția noastră se încheie cu aceste cuvinte triste: „L-a uitat”. Ah, de câteori uităm și noi să fim recunoscători binefăcătorilor noștri! Și mai ales de câte ori uităm să-I fim recunoscători lui Dumnezeu!

INTREBĂRI: 1. Unde e Egiptul? 2. Care a fost secretul vieții lui Iosif? 3. Cari au fost cele două lucruri cari l-au ajutat să aibă trecere înaintea oamenilor? 4. Ce învățătură scoți din cap. 39:3? 5. Cari sunt cele două lucruri cari l-au împiedecat pe Iosif de a păcătu? 6. Care a fost păcatul paharnicului?

Pentru copiii mici

Iosif a fost vândut de frații săi și adus de negustori în Egipt, o țară îndepărtată. Acolo a slujit în casa unui ministru, numit Potifar. Ministrul îl iubea mult, pentrucă era harnic, muncitor și ascultător. Peste puțin timp, văzând credincioșia lui, îl puse ispravnic peste toată averea și servitorii săi. Vedeti, copii, că Dumnezeu a fost cu Iosif și nu l-a lăsat să piară, pentrucă era credincios. Dar soției minis-

trului nu-i plăcea că Iosif se închina lui Dumnezeu și trăia o viață curată și l-a aruncat în închisoare. Dar Domnul nu l-a părăsit nici în închisoare, pentru că era nevinovat. Fiindcă era și aici ascultător și credincios, temnițierul l-a pus paznic peste temnițai. Cu Iosif în temniță au mai fost aruncați doi miniștri cari nu s'au purtat cinstit. Intr'o noapte acești doi miniștri au visat câte un vis. Iosif le-a tăcut visul cu ajutorul lui Dumnezeu și i-a rugat ca, dacă vor fi iarași liberi, să nu-l uite, căci suferă pe nedrept. Peste câteva zile miniștrii au fost scoși din temniță; unul a fost omorât, iar celalalt pus din nou în slujbă. Dar a uitat pe Iosif. Nu-i așa, copii, că e o faptă urâtă să uiți pe cei ce îți fac bine?

Duminecă, 6 Februarie 1938.

Un bărbat d- stat înțelept

Textul: Facerea 41:1—57.

Cuv. de aur: Matei 25:21

EXPLICAȚIUNI: Învățătorul să arate elevilor harta Egiptului. Această țară a atârnat cu totul de râul Nil, pentrucă era așezată în lungul lui și de o parte și de alta era și e și azi pustiu sec. Apele râului Nil udau ogoarele și le făceau roditoare. În Egipt s'a dezvoltat cea mai veche civilizație. Aici era Iosif. El a stat pe nedrept doi ani în închisoare. Pe atunci domnea în Egipt un rege numit Afofis. Numele de Faraon îl purtau toți regii Egiptului. Acesta a avut visurile cu vacile și spicele. Oamenii în acele vremuri credeau mult în visuri. De aceea erau niște grupuri de oameni, numiți magi și înțelepți, cari se ocupau cu explicarea visurilor. De sigur ei nu le explicau în adevăr, dar se pricepeau să ducă pe oameni în rătăcire. Iosif, dupăce a explicat visurile, a fost înălțat la rangul de prin ministru al Egiptului. El a organizat îndată adunarea grâului în grânarele statului, așezate în jurul orașelor. Regele i-a dat inelul. Acest inel era un fel de sigil, care era mai valoros decât iscălitura regelui. Prin aceasta i-a dat dreptul să sémneze orice în numele lui Faraon. Iosif și-a luat de soție pe Asnat, fata preotului din On. Cetatea On era capitala Egiptului atunci. Era la 10 km. spre Nord-Est de Cairo de azi. Aici era o școală de preoți.

Învățăturile spirituale

1. DUMNEZEU VORBEȘTE PRIN VISURI. În mulțimea visurilor sunt multe deșertăciuni. E o greșală să crezi că fiecare vis îți spune viitorul. Multe visuri spun trecutul. Lucrurile din trecut, cari ne-au zguduit puternic sufletul, vin din nou în vis. Totuși Dumnezeu vorbește câteodată și prin vis. El vorbește pe multe căi, dar alege câteodată și această cale. Trebuie însă, să fim cu mare băgare de seamă să nu punem în sarcina Domnului năluciri obișnuite ale visurilor.

2. NU EU, CI DUMNEZEU. Aceste cuvinte arată că școala prin care a trecut Iosif 13 ani, n'a fost zadarnică. Domnul avea planuri mari pentru Iosif. Avea să-i încredințeze conducerea întregului Egipt. Dar pentru aceasta Iosif avea nevoie de o pregătire deosebită. Altcum l-ar fi cuprins mândria când ar fi ajuns ea tot Egiptul să se închine înaintea lui. Cea mai mare piedecă pentru care Dumnezeu nu poate întrebuița pe oameni, e mândria. Dacă Domnul le încredințează un loc de răspundere, ei se înalță și pun eul lor în fața lumii. Aceasta e cea mai mare ispită care vine la ceiea lucrează pentru Domnul. Iosif însă, a învățat în școala suferinței, că tot ce are, vine dela Domnul. De aceea, când a ajuns în fața lui Faraon, nu s'a ridicat pe sine. Darul de a explica visurile nu era dela el, ci dela Dumnezeu. Iarși când a ajuns în fruntea Egiptului, a știut că pentru aceasta nu lui i se cuvine slavă, ci lui Dumnezeu. Aceasta l-a ajutat să fie umilit și pe tron ca și în închisoare. Să învățăm și noi această lecție. La tot ce facem, să spunem: „Nu eu, ci Dumnezeu: nu lauda mea, ci a Lui: nu voia mea, ci voia Lui”.

3. CURAJUL LUI IOSIF. N'a fost ușor pentru Iosif să fie martor al unui Dumnezeu al cerului în Egipt. Aici oamenii se închinau la soare și la Nil. El, un rob evreu, să vină să arate că alt Dumnezeu, afară de zeii lor, e cel tare și puternic, aceasta însemna curaj. Dar Iosif l-a avut. El a învățat să stea lângă Dumnezeu și relogia sa chiar dacă va trebui să moară pentru aceasta. Să avem și noi un astfel de curaj.

4. IOSIF, LUMINA. Faraon spune despre el: „un om... care are Duhul lui Dumnezeu”. Lumea vedea în viața acestui tânăr pe Dumnezeu. Se vede duhul Domnului în viața sa?

5. SĂ NU NE DAM BATUȚI. Aceasta e marea lecție pe care o primim din viața lui Iosif azi. Toate lucrurile se părea că merg împotriva lui Iosif. Vândut de frați, ajuns rob în țară străin, alungat și aruncat în închisoare, pentru că n'a păcătuit, — toate acestea au venit fără nicio explicație împotriva lui. De câteori n'a venit ispita la el să piardă speranța, să nu mai creadă în bunătatea lui Dumnezeu, să se închidă într-o disperare păcătoasă? Dar el nu s'a dat bătut. A avut încredere în Dumnezeu. A știut că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. El a crezut că dreptatea va birui la urmă. Astfel încercările au fost un foc curățător, care l-a făcut mai destoinic pentru lucrarea ce l-a așteptat. În serviciul lui Putifar a învățat să administreze averi, iar în închisoare a învățat să mânuiască oameni. În suferințe a învățat să se încredă în Dumnezeu și să fie umilit. Să nu ne dăm nici noi bătăji. Chiar dacă sărăcia, boala, oamenii, împrejurările și soarta sunt împotriva noastră, să nu pierdem curajul. Cu Dumnezeu vom face lucruri mari.

Cuvântul nostru de aur ne învață un lucru mare. Dacă noi suntem credincioși în lucruri mici, Dumnezeu ne încredințează lucruri mari. Și aceasta nu se va întâmpla numai în ziua judecării, ci și aici în viața aceasta. Prima dată Dumnezeu ne pune la probă în lucruri mici și numai după ce ne-am dovedit credincioși, ne dă lucruri mari.

ÎNTREBĂRI: 1. Arată pe hartă Egiptul! 2. Arată Nilul! 3. Cine erau magii și înțelepții? 4. Câți ani a avut Iosif când a stat în fața lui Faraon? 5. De ce a trimis Dumnezeu suferințe peste Iosif? 6. Dovedeste că Iosif a fost umilit! 7. Ce ne învață cuvântul de aur?

Pentru copiii mici

Au trecut doi ani de când Iosif a tălmăcit visul ministrului pe care l-a rugat să pună o vorbă bună la rege pentru el. Dar ministrul a uitat. Într-o noapte regele a avut un vis ciudat. Dimineața a chemat la el pe toți magii și înțelepții țării, ca să-i tălmăcească visul. Dar nimeni nu i le-a știut tăleui. Atunci ministrul și-a adus aminte de Iosif și a zis regelui: „Regele meu, acum doi ani, când am fost scos din temniță, era cu mine un tă-

năr cvreu care mi-a tălmăcit un vis pe care l-am avut și care s'a întâmplat întocmai. Dar eu, din greșală, am uitat de el". Regele a trimis imediat să fie scos Iosif din temniță și să fie dus înaintea lui. Iosif s'a spălat și s'a îmbrăcat curat. Apoi s'a înfățișat înaintea regelui și a sftincilor săi. Regele l-a povestit visul și i-a ocerut să-l tălmăcească. Dar Iosif i'a zis: „Tălmăcirea e la Dumnezeu, care mă va ajuta”. Și i-a tălmăcit visul astfel: Vor urma șapte ani de belsug când va fi grâu mult și fructe multe. După acești șapte ani vor urma alți șapte ani de foamete grozavă când nu va mai fi nici grâu, nici fructe, nici apă destulă. Regele să aleagă un bărbat înțelept care să aducă în cei șapte ani bogați, grâu mult în hambare, ca să aibă poporul pâine în cei șapte ani de foamete. Regele bucuros și toți sftincii l-au ales pe Iosif. El a fost onorat și iubit de tot poporul și a condus cu înțelepciune țara. Dumnezeu a fost cu el, pentru că a rămas credincios și în rău și în bine.

Duminecă, 13 Februarie 1938.

Un frate cu inimă mare

Textul: Facerea 42:1—38; 43:1—34;
44:1—18; 45:1—10.

Cuv. de aur: Efeseni 4:32.

EXPLICAȚIUNI: Iacov se găsea în sudul Palestinei, în Beer-Seba, când a ajuns foamea la el. (Invățătorul să arate elevilor drumul făcut de frații lui Iosif din Beer-Seba până în Egipt). Frații lui Iosif au cumpărat grâu în primul drum și s'au întors acasă, fără Simion, căci acesta a fost arestat de Iosif. Pe drum au găsit în sacii banii cu cari plățiseră grâul. Iosif le spusese să nu se întoarcă în Egipt fără Benjamin, fratele lui după mamă. La stăruința lui Iuda, Iacov le-a dat pe Benjamin să-l ducă cu ei când a trebuit să meargă a doua oră după grâu. După o grea încercare, Iosif s'a descoperit fraților săi și i-a rugat să aducă pe Iacov în Egipt. Ei au făcut acest lucru. Astfel toată seminția lui Iacov s'a așezat în țara Gosen, care se găsește la partea miazănoapte a Egiptului. Aici erau aproape de Iosif, căci el domnea la Zoan. Egiptenii urau pe Evreii, pentru că erau păstori, iar păstori din Palestina au năvălit de multeori în Egipt și au robit țara. Ei

purtau numele de Hicsoși. Se crede că însuși regele sub care a trăit Iosif, a fost dintre acești Hicsoși năvălitori.

Invățăturile spiriteuale

1. MUSTRAREA CONȘTIINȚEI. Nu poți scăpa de răul pe care îl faci. Crezi că el a rămas în trecut, dar odată are să-ți iasă înaintea din nou. Așa s'a întâmplat și cu frații lui Iosif. Ei crezuseră că vinderea fratelui lor nu va avea nicio urmare și că au gătat-o cu el pentru totdeauna. Era mult de atunci, au trecut peste 21 de ani și iată că păcatul lor le iese din nou înainte. Ei ajung în mare încercătură în Egipt. Conștiința lor, care ei credeau că doarme, se scoală înăuntrul lor și îi acuză puternic. Ea le șoptește aspru: „Tot ce vi se întâmplă, e urmarea a ceea ce ați făcut la Dotan”. Ce adânci suut cuvintele din cap. 42:21—22: „Ei au zis atunci unul către altul: „Da; am fost vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga și nu l-am ascultat! Pentru aceasta vine peste noi necazul acesta!” Ruben a luat cuvântul și le-a zis: „...Acum iată că ni se cere socoteală de sângele lui”. Da, să nu creadă păcătosul că va scăpa vreodată de păcatul lui. Pentru fiecare din noi, vine ziua socotelilor! când va trebui să dăm seamă de tot ce am făcut.

2. INCERCĂRILE LUI IOSIF. De ce s'a purtat Iosif așa de aspru cu frații săi? A vrut el să se răsbune? Nu. El știa că ei fuseseră răi unul față de altul, egoiști, lacomi de bani și fără inimă. A vrut să știe dacă s'au lăsat sau nu de aceste păcate. De aceea, spune un scriitor, Iosif a plănuit trei încercări. Întâi, a arestat pe Simeon să vadă dacă ei se vor întrista pentru aceasta. Poate s'a gândit să-i dea și lui Simeon puțin timp să fie singur ca să-și amintească mai bine de păcatul său, căci el fusese mai aspru la Dotan. Acum Iosif vede că ei nu sunt așa de remișiși ca în trecut. Îi doare de fratele lor Simeon. Al doilea, le-a pus banii în saci să vadă dacă ei sunt cinștii. Dacă da, ei, când se vor întoarce, îi vor spune despre acești bani. Ei au trecut și acest examen bine. Al treilea, el va pune cupa sa în sacul lui Benjamin și-l va aresta să vadă dacă ei iubesc pe Benjamin și dacă vor încerca să-l scape. Și aici mai ales Iuda, care a fost gata să se jertfească, a fost la înălțime.

3. NU VOI, CI DUMNEZEU. (45:1—10). Ce minună e mâna lui Dumnezeu! Frații lui Iosif au vrut să-i facă rău! Iar mâna lui Dumnezeu a venit și din răul lor a scos un bine! Și ceea ce e mai ciudat e că a scos un bine chiar pentru ei. Ah, mila nemărginită a lui Dumnezeu! Lucrul acesta se repetă în viața fiecărui credincios. Oamenii încearcă să-i facă rău. Dumnezeu însă, pune mâna și schimbă răul în bine. Iosif vede lucrul acesta și de aceea lui îi e așa de ușor să-și ierte frații și să-i iubească. În adevăr mare e Iosif în iubirea și iertarea sa față de cei ce i-au făcut rău. (Citește cu atenție Facerea 50:15—21). Trebuie să credem și noi acest lucru: că Domnul nu lasă pe nimeni să ne facă vreun lucru care nu e spre binele nostru. Dece să primim orice ca din mâna Domnului și nu din partea oamenilor. Aceasta ne va ajuta să iubim și noi și să iertăm ca și Iosif.

INTREBĂRI: 1. Dece au mers frații lui Iosif în Egipt? 2. Arată drumul pe hartă! 3. Câți frați au mers prima dată? 4. Ce învățăm noi din lecție despre mustrarea conștiinței? 5. De ce a pus Iosif la încercare, pe frații săi? 6. Numeste cele trei încercări. 7. De ce i-a fost lui Iosif ușor să-i ierte pe frații săi?

Pentru copiii mici

După ce frații lui Iosif l-au vândut, s'au întors acasă și au arătat haina frumoasă a lui Iosif lui Iacov și i-au spus: „Iată haina lui Iosif. Desigur a fost sfâșiat de fiare sălbătice”. Ei au mințit. Iar Iacov l-a plâns mult. Dar ei n'au știut că Dumnezeu a fost cu Iosif și l-a făcut iubit și bogat. Dupăcum a tâlcuit Iosif visul lui Faraon, așa s'a și întâmplat. Au urmat șapte ani bogați. Iosif a strâns grâu așa de mult, încât nici nu se mai putea măsura. Apoi au urmat șapte ani de secetă. Poporul a flămânzit.

Atunci Iosif a deschis hambarele și a vândut grâu celor flămânzi. Poporul a cumpărat și a făcut pâine. În Canaan unde locuia Iacov tatăl și frații lui Iosif, era mare foamete. Iacov a auzit că în Egipt este grâu de vânzare. Zece frați ai lui Iosif au pregătit saci și bani de argint. Apoi au pornit cu asinii în spre Egipt. Drumul era greu, căldura era mare

și apa puțină și caldă. După multe zile au ajuns în Egipt și s'au înfățișat în fața lui Iosif. Dar nu l-au recunoscut. Iosif i-a recunoscut, dar nu le-a spus că el e fratele lor. Le-a dat grâu, dar le-a spus, ca să-l aducă și pe fratele lor mai mic, Beniamin. Când au ajuns acasă, frații au spus lui Iacov că ministrul acela vrea să-l vadă și pe Beniamin. Iacov, cu mare durere, a trebuit să se despartă de Beniamin. Peste un an s'a terminat grâul și frații lui Iosif a trebuit să plece împreună cu Beniamin. Iosif, când l-a văzut, a plâns și le-a spus că el e fratele lor pe care l-au vândut. Apoi i-a trimis să aducă și petatul lor, Iacov. Iacov a venit în Egipt și a fost primit foarte bine de rege.

Duminecă, 20 Februarie 1938.

Cșemarea lui Isus

Tertul: Matei 4:12—25; 9:9—13.

Cuv. de aur: 1 Petru 2:21.

EXPLICAȚIUNI: Ioan Botezătorul a fost închis de Irod. Isus, când a auzit acest lucru, a plecat din Iudea în Galilea. Până acum trăise în Nazaret. Acest sat se găsea la apus de Marea Galileii (vezi harta). Acum Isus se mută cu locuința în orașelul Capernaum, lângă mare în partea de apus (vezi harta). Aici era un loc mai bun pentru misiune, căci Galilenii din toate părțile vizitau acest centru comercial și industrial. Prin țara lui Zabulon și Neftali se înțelege tot Galilea. A fost numită Galilea Neamurilor, pentru că aici era o mare amestecătură de lume: nu numai Iudei, ci Greci, Sirieni, Romani, etc. Aproape de Capernaum era și ce și azi frumoasa mare a Galileii cu apele limpezi și înprospătate de Iordanul care se vărsa în ea. Aici erau pești foarte vestiți cari se vindeau cu mare preț pe piața Romei. Cei patru tineri, Petru, Andrei, Ioan și Iacov, aveau o meserie de pescari ce le aducea un mare venit. Ei aveau servi și corăbii. Dar Matei a avut o slujbă mai înaltă la administrația financiară din Capernaum. El aduna birul dela comercianții din Capernaum și Galilea. Clasa vameșilor, — era foarte urâtă de popor pentru nedreptățile cu adunarea birului.

Invățăturile spirituale

1. **POCĂINȚA.** Ioan și-a început misiunea cu predicarea pocăinței. Isus și apostolii au făcut la fel. Ce înseamnă însă, acest cuvânt mare: pocăință? El nu înseamnă să-ți mărturisești păcatele unui om. Nicăiri în Biblie nu se spune așa ceva. Iarăși pocăința nu înseamnă numai părere de rău, sau întristare pentru păcat, ci ceva mult mai mult. Pocăința e rupearea cu totul cu lumea și cu păcatul, schimbarea inimii și a minții, hotărârea de a trăi după voia lui Dumnezeu și întoarcerea la Hristos. Această pocăință nu se poate face fără ajutorul Duhului lui Dumnezeu. Și e o mare deosebire între pocăința adevărată și căința unor oameni cari a doua zi încep din nou să păcătuiască. *Nimeni nu se naște pocăit. Și copiii născuți în familiile credincioase, trebuie să se pocăiască.*

2. **CHEMAREA UCENICILOR.** Cei patru tineri au fost primii ucenici ai lui Isus. Vocea Lui a ajuns la urechile lor și a pătruns în inimile lor. Îndată ce au auzit chemarea Lui, n'au mai fost liniștiți la meseria lor frumoașă de pescari. Au lăsat casă și masă, averi și familie și au plecat pe urmele lui Isus. El trece azi și pe lângă tine. Îți șoptește și ție, prin Duhul său: „Vino după Mine!” Auzi tu vocea Lui? Il ascuți tu?

3. **PESCARI DE OAMENI.** Domnul le spune dela început ucenicilor care va fi scopul vieții lor de aci înainte. Ei sunt chemați la o mare lucrare: să fie pescari de oameni. Sufletele pierdute se confundă în marea furtunoasă a păcatului. Datoria lor supremă. Înta vieții lor, trebuie să fie să prindă pe aceste suflete rătăcite și să le aducă la Mântuitorul. Iubite frate și soră, aceeași întă ți-a pus-o Domnul și ție înainte la pocăința ta: să aduci suflete la Hristos. *Câte ai adus tu până acum?*

4. **OSPĂTUL MANTUIRII.** Matei e un alt tânăr chemat de Isus. Nici el nu șovăiește o clipă. Se desparte de cariera bogățiilor, ca să urmeze pe Isus, care e cea mai mare bogăție. După ce găsește marea fericire lângă Isus, își aduce aminte de prietenii lui de păcate, cari sunt încă în înjunec. Atunci o idee sfântă îi vine în minte. Trebuie să-i aducă și pe ei la Isus. Cum? Va face un ospăț în casa sa. Mai făcuse el multe ospete murdare. Dar acesta va fi un ospăț sfânt. Isus

va sta între prietenii săi din lume și le va vesti mântuirea. Vedeți că Matei își înțelege îndată datoria ce o are ca mântuit: să aducă și pe alții la Isus. Nu e de mirare că a fost ales mai târziu între cei 12 și că Evanghelia din care avem lecția azi, e scrisă chiar de el. Mărturisești pe Isus prietenilor tăi de păcate? Sau te rușinezi la fața lor de El? *Cea mai mare datorie a unui credincios e să aducă și pe alții la Isus.*

5. **ISUS PRIMEȘTE PE ORICINE.** Matei a fost mare păcătos, dar Isus l-a primit. Prietenii lui, vameșii din Capernaum, erau plini de cele mai mari fărădelegi. Toțiși Isus stă cu ei la masă și e gata să-i primească și să-i mântuiască. El te primește și pe tine dacă vii la El.

INTREBĂRI: 1. Arată pe hartă Nazaretul, Capernaum și marea Galileii! 2. De ce s'a mutat Isus în Capernaum? 3. Ce ocupație aveau vameșii? 4. Cari au fost cei patru tineri pescari chemați de Isus? 5. Ce înseamnă pescari de oameni? 6. Ce înseamnă pocăința? 7. Spune tot ce știi despre Matei! 8. De ce a făcut ospăț Matei? 9. Ce înseamnă „milă voiesc, nu jertfă”?

Pentru copiii mici

Intr'o zi, pe când Domnul se plimba pe malul mării, a văzut doi oameni pescuind și le-a zis: „Petre și Andrei, vreau să vă spun ceva”. Petru și fratele său, Andrei, au lăsat repede mreja în corabie și au fugit la Isus. Domnul le-a zis: „Doriți să trăiți o viață curată și sfântă, să ajutați pe cei slabi, pentruca să fiți plăcuți înaintea lui Dumnezeu?” Petru și Andrei au răspuns repede cu bucurie: „Vrem, Doamne”. Apoi și-au dus mreja acasă și s'au întors la Isus. Mergând pe drum, au mai întâlnit alți doi frați tineri, cari își cârpeau mrejele. Domnul i-a chemat și pe ei dela meseria lor și au lăsat-o cu bucurie. Astfel toți au devenit prieteni si tovarăși ai Domnului. Ajungând la un pod, au văzut pe vameșul Matei luând bir. Domnul i-a zis: „Aceasta e o meserie păcătoasă, Matei, căci tu ceri mai mult decât se cuvine. Nu vrei să scapi de păcate și să-L primești pe Dumnezeu în inima ta?” Matei a răspuns repede: „Vreau, Doamne. Mă doare că am înșelat pe mulți oameni”. Apoi a făcut o masă mare la care a luat parte și Domnul Isus îm-

preună cu alți vameși, prieteni de ai lui Matei. El s'a bucurat mult că și-a schimbat viața și a devenit prieten cu Domnul Isus. Nu vreți și voi, copii, să lăsați gândurile și faptele rele și urâte și să fiți prieteni cu Domnul?

Duminecă, 27 Februarie 1938.

Isus iartă și vindecă

Tertul: Matei 9:1—8, 18—38.

Cuv. de aur: Faptele 10:58.

EXPLICAȚIUNI: Azi îl găsim pe Isus în Capernaum, cetatea Sa, vindecând 6 bolnavi. Primul e un slăbănog, adică un paralizat, ale cărui membre sunt amorțite așa că nu le mai poate folosi. Poate ceva păcate l-au dus la această paralizie. Iair era unul dintre fruntașii sinagogii din Capernaum. Acești fruntași aveau dreptul să judece pe popor și să orânduiească serviciile din sinagogă, care era un fel de casă de închinăciune. Prin urmare, Iair era un om însemnat din orașul Capernaum.

Invățăturile spirituale

1. PACATUL, CAUZA BOLILOR. Toate durerile trupesti au venit odată cu intrarea păcatului în lume. În să mulți oameni suferă din cauza păcatelor părinților lor. Dar sunt multe boli care vin pe urma păcatului personal. Tânărul care-și ruinează tinerețea în beție, desfrâu și dansuri, să nu se mire dacă își va pierde nu numai sufletul, ci și corpul. Poate și slăbănogul a ajuns pe această cale bolnav. De aceea Isus îi dă întâi vindecarea sufletului și apoi a trupului.

2. FIUL OMULUI ARE PUTERE SĂ IERTE PACATELE. Are putere pentru că a murit pe cruce pentru mântuirea noastră. Are putere căci e însuși Dumnezeu. Și nimeni altcineva nu are drept să ierte păcatele, nici biserica, nici vre-un slujbaş al bisericii. Numai Hristos dă această iertare. Și El o dă în dar ori cui o cere prin credință. Cel mai mare lucru pe care trebuie să-l ai în viață, e această iertare. Ești tu iertat de păcatele tale?

3. ISUS A IUBIT PE CEI SUFERINZI. Șase oameni găsim vindecați de Isus în lecția noastră: un slăbănog, o femeie cu scurgere de sânge, o fetiță moartă, doi orbi și un mut. El

a avut mare milă de cei bolnavi. Și mila Lui l-a dus la fapte.

4. ATINGEREA DE ISUS. Femeia bolnavă s'a atins de Isus și a fost vindecată pe dată. Și azi ne putem atinge de Isus. Prin credință Isus vine la noi, intră în inimile noastre și prin atingerea de El, toate durerile noastre se opresc, o putere nouă vine în noi ca să trăim și sufletele noastre devin fericite.

5. MARE ESTE SECERISUL. Niciodată n'a fost nui mare decât astăzi. Niciodată lumca n'a avut mai mare nevoie de Evanghelic. Puținii sunt lucrători la secerișul lui Isus și să ne rugăm să ne rugăm să scoată din grânarul lui Isus. Să ne rugăm deci. Să ne rugăm să scoată Domnul lucrători la secerișul Său și să ne rugăm să scoată și pe noi la secerișul Său.

Intrebări: Câți bolnavi găsim că a vindecat Isus în lecția noastră? 2. Cine poate ierta păcatele? 3. Poate cineva afară de Isus ierta păcatele? 4. Ce trebuie să facem noi ca să primim iertare? 5. Cine a fost Iair? 6. Cum ne putem noi atinge azi de Isus? 7. Ce trebuie să facem noi față de secerișul Domnului?

Pentru copiii mici

Domnul Isus a fost așa de milos și iubitor încât, pe unde trecea, ieșea mulțimea din orașe și sate să-L vadă și să-L roage să-i vindece de vreo boală. Într-o după masă, trecea pe stradă, urmat de o mare mulțime, care dorea să-L audă vorbind. Deodată văzură un om îndreptându-se în grabă către ei. Mulțimea se dete în lături, ca să-i facă loc, căci era un fruntaș, un conducător al Evreilor, un om foarte bogat și onorat. Cum a ajuns la Isus, a căzut în genunchi înaintea Lui și abia răsuflând, a zis: „Învățătorule, fetița mea e pe moarte. Vino de o vindecă”. Isus l-a iubit pentru credința lui mare și a plecat cu el. Pe drum au alergat înaintea lor câțiva servitori spunându-i că fetița a murit. Dar Iair a crezut că Domnul poate să-i învieze fetița. Domnul a văzut credința lui, a intrat în casă și a spus fetiței moarte să se scoale. Ea s'a sculat, iar părinții ei s'au bucurat foarte mult pentru că numai pe ea o aveau. Iair a crezut în puterea lui Dumnezeu. De aceea nu s'a descurajat și Dumnezeu l-a binecuvântat. Să spe-

răm și noi, copii, în ajutorul lui Dumnezeu, orice necaz ar veni asupra noastră

Duminecă, 6 Martie 1938.

Dumnezeu se îngrijește de noi

Textul: Matei 8:23—34; 6:19—34.

Cuc. de aur: 1 Tim. 1:7.

EXPLICAȚIUNI: Cele două texte ale lecțiunii noastre fac parte din marea predică de pe munte a lui Isus Hristos. Muntele acesta a fost de bună seamă unul din cei doisprezece munți de lângă marea Galileii. De sigur aici erau arbori cu păsări pe ei. Iarăși erinii în Palestina creșteau sălbatici prin păduri și câmpii. Lui Isus i-a fost ușor să ia crinii și păsările ca pildă. În Palestina se făcea de multeori foc cu iarbă uscată. De aceea Isus spune: „iarba de pe câmp... mâine va fi aruncată în cuptor”. Cuvântul „mamona” înseamnă bogății. Isus îl personifică. Pe vremea lui Isus oamenii își îngropau banii în pământ, căci nu erau atunci bănci ca azi. De aceea Isus spune că pe aceste comori le mănâncă rugina și „le sapă și le fură hoții”. Mai aveau bogății în haine scumpe pe cari le mâncau molii.

Învățăturile spirituale

1. A CUNOAȘTE PE ISUS PERSONAL (7:23). E o mare deosebire între a ști multe lucruri despre Isus și a-L cunoaște personal. Oamenii din textul nostru știau multe lucruri despre Isus, așa de multe lucruri încât predicau despre El. Totuși Isus le spune: „Niciodată nu v'am cunoscut”. Numai acei oameni vor merge în cer, cari cunosc pe Isus personal prin trăirea în tovărășie cu El.

2. CASA PE NISIP (7:24—28). Credem că stâncă înseamnă Isus personal, iar „nisipul” învățăturile și influențele religioase. Oricine nu e legat de Isus Hristos personal, cine nu-și întemeiază credința pe El, ci pe oameni sau pe învățături bune sau rele, acela va cădea din pocăință. Un alt adevăr care iese aici la iveală e că oricine cade din pocăință, e semnul că niciodată n'a fost pocăit. El a pășurat numai pocăit. Casa zidită pe nisip a părut o casă bună. Nimeni n'a

văzut nisipul la temelie. Așa sunt și unii pocăiți. Ei par buni și credincioși. Stau ani mulți în pocăință. Nimeni nu știe că în adâncul sufletului lor nu sunt pocăiți și că niciodată n'au primit pe Isus în inima lor. Până vine o mare încercare și îi răstoarnă.

3. CASA PE STANCA. Aceste e omul care își întemeiază credința numai și numai pe Domnul Isus personal. Și învățătura principală a acestei pilde e că acest om nu va cădea niciodată. De fapt în mai multe locuri în Biblie se învață acest adevăr: *cei ce sunt pocăiți adevărați, nu vor cădea niciodată ca să niargă în iad, iar ceice cad, e semnul că n'au fost pocăiți cum trebuie niciodată.*

4. PENTRU CE NU TREBUIE SĂ NE ÎNGRIJORĂM. E o deosebire între a te „îngrijii” și a te „îngrijora”. Noi trebuie să ne îngrijim de cele trebuincioase pentru noi și familiile noastre, dar nu trebuie să ne îngrijorăm. Domnul Isus dă următoarele motive pentru cari nu trebuie să ne îngrijorăm:

a) Numai așa putem aduna comori în cer (19—21). Dacă ne e frică de viață și de viitor, încercăm să adunăm comori pe pământ și ne legăm inima de ele. Datoria noastră e să adunăm comori în cer. Aceasta înseamnă că nu trebuie să dăm din bunurile noastre pentru cauza Evangheliei și pentru cei săraci. Această dărnicie e adunată de Dumnezeu în cer și El ne-o va da în vecnicie.

b) Numai așa putem sluji pe Dumnezeu. Dacă suntem îngrijorați, ne legăm inimile de mamona și ajungem să-l slujim. Luther spune: „Dumnezeul nostru e ceea ce iubim mai mult”. Dacă iubim banul mai mult, acela e dumnezeul nostru și atunci nu putem sluji adevăratului Dumnezeu.

c) Viața e mai mult decât hrana. Deci Celec ne-a dat viața, — un lucru mai mare, — oare nu ne poate da și hrana, — un lucru mai mic? Dumnezeu e în stare să se îngrijească de noi.

d) Îngrijorările nu adaugă nimic la înălțimea vieții. Domnul vrea să arate că, prin îngrijorări nu putem face nimic.

e) Dumnezeu se îngrijește de noi ca un tată iubit. Păsările și crinii sunt pilda.

f) Îngrijorările ne fac păgâni. (v.

32). „Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută”.

g) Dacă ne îngrijorăm, nu putem pune împărăția lui Dumnezeu întâi în viețile noastre (33).

b) *Ajunge zilei necazul ei.* Nimic nu sdruncină viața și nervii ca și îngrijorările. Oamenii ajung să nu poată dormi, chinuși, nervoși, bolnavi, răi, posomorâți și nefericiți. Isus arc milă de noi. El vrea să aruncăm grijile noastre pe El, ca ele să nu ne chinuiască.

INTREBĂRI: 1. Unde a ținut Isus predica? 2. Cum se adunau bogățiile pe vremea lui Isus? 3. Ce înseamnă cuvântul „mamona”? 4. Ce înseamnă a cunoaște pe Isus? 5. Ce înseamnă casa pe nisip? 6. Ce înseamnă casa pe stâncă? 7. Sunt pocăinți în adevăr ceice cad din pocăință? 8. Va cădea din credință un pocăit adevărat? 9. Dă ceie opt motive pentru cari nu trebuie să ne îngrijorăm!

Pentru copiii mici

Ce trist e iarna, copiii! Iarba a pierit de pe câmp, cerul a împânzit de nori cenușii, florile s'au vestejit, pomii și-au scuturat podoaba lor de frunze. Vouă, copiilor, vă place iarna, pentrucă ea aduce zăpadă albă și floricele de ghiață la ferestre. Totuși e așa de tristă iarna. Câte o păsărică udă de ploaie sgribulește sub streșină. E flămândă. Nu mai află pe câmp nici un grăunte, nici un viermușor. Și e așa de frig. E așa de nemiloasă iarna! Dar iată o copiliță mică iese din căsuța caldă cu o bucată de pâine în mână și începe încet s'o sfărâme. O ceată de păsărele coboară pe pământ și cu mare grabă ciugulesc micile fărâmituri și, cîrîpînd voioase, zboară mai departe. Cine a pus în inima fetiței mila de acele sărmaue păsărele flămânde? Dumnezeu Tatăl, îngrijitorul nostru, al pomilor, al înscetelor și al animalelor. El îmbracă florile cu culori așa de gingase și cu miros așa de plăcut! El dă voce așa plăcută păsărelor, culoare verde frunzelor și strălucire cerului albastru. El va avea grijă de noi, copilor. Deci să nu fim niciodată îngrijorați că nu vom avea cu ce ne îmbrăca și ce mânca. Cine îmbracă florile așa de minunat și hrănește păsărelele mici, nu va avea grijă și de noi?

Duminecă, 13 Martie 1938.

Dumnezeirea lui Isus

Teatul: Ioan 1:1—18; 14:1—11.

Cuv. de aur: Ioan 1:14.

EXPLICAȚIUNI: Primul text din lecția noastră se ocupă de Isus sub numele de Cuvânt sau „Logos”. Acest Cuvânt a fost folosit și de filosofii greci. Ei înțelegeau prin el mijlocul prin care lucra Dumnezeu. În Vechiul Testament găsim că Dumnezeu a făcut totul prin cuvânt. Ioan folosește acest Cuvânt, dar îi dă cu totul un alt înțeles, așa cum vom vedea mai jos. Al doilea text cuprinde o parte din cuvintele lui Isus, vorbite Joi seara înainte de a fi prins de Iuda și de Iudei pentru a fi răstignit.

1. HRISTOS E DĂSCOPERIREA LUI DUMNEZEU. Sufletul omeneșc are nevoie de Dumnezeu. Fericitul Augustin a vorbit pentru toată omenirea când a spus în rugăciune: „Ne-ai făcut, Doamne, pentru Tine și sufletele noastre nu găsesc odihnă până nu se odihnesc în Tine!” Lucrul acesta e adevărat. Omul nu găsește pace, liniște, fericire și odihnă până nu descopere pe Dumnezeu. Dar se ridică marea întrebare: poate omul descoperi pe Dumnezeu? Răspunsul e: nu. Textul nostru spune: „Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu”. Minte omenească e așa de întunecată de păcat încât omul nu poate nici cum să găsească pe Dumnezeu. Singura cale ca omul să cunoască pe Dumnezeu e ca Dumnezeu însuși să se descopere omului, ca El să ne iasă în cale, să vină la noi și să se arate. Dar cum să se arate Dumnezeu? El știe mai bine. Și pentrucă știe, a ales calea întrupării într'o persoană. În primul text e limpede că prin Cuvânt, se înțelege Isus Hristos. „Cuvântul s'a făcut trup” și noi știm că Hristos s'a făcut trup. Deci Cuvântul e Hristos. În acelaș timp în versetul întâi se spune: „...Cuvântul era Dumnezeu”. Deci Hristos e Dumnezeu. Cu alte cuvinte Dumnezeu a luat în Hristos formă de om și ni s'a arătat. „Ceea ce cuvântul pentru o persoană, aceea e Hristos pentru Dumnezeu. Oamenii se descopăr altora prin cuvânt. Dumnezeu s'a descoperit prin Hristos”. Deci două adevăruri reies de aici:

a) *Hristos e Dumnezeu.* Ca atare, El e creatorul lumii și al vieții (v. 3, 4). Deci Hristos nu are început. El

e din veșnicie în veșnicie. El e una cu Dumnezeu. Face parte din Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul sfânt.

b) *Prin Hristos Dumnezeu s'a descoperit oamenilor.* Hristos spune lui Filip: „Cine m'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl”. Iar Ioan spune: „...singurul lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut” pe Dumnezeu. Deci în Hristos vedem pe Dumnezeu. Știm că Dumnezeu e așa de bun, de drept și de iubitor ca și Hristos. Dar Isus nu numai ne-a adus niște adevăruri despre Dumnezeu; în El Dumnezeu însuși a venit la noi. Prin Isus, ajungem la Dumnezeu (14:6), ajungem să-L cunoaștem și să trăim cu El.

3. **C'E ESTE CREDINȚA.** O altă învățătură mare din textul nostru e cu privire la credință. Ce este credința? Mulți oameni sunt rătăciți, pentru că nu au o părere limpede despre credință. În Ioan 1:12 ni se spune ce este credința. Aici vedem că a crede în Isus, înseamnă a-L primi în inimă. „Dar tuturor celorce *L-au primit*, adică celor ce cred în Numele Lui le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Deci a crede înseamnă nu numai să ai păreri bune despre Isus, să crezi tot ce se spune în Biblie despre El, ci mult mai mult, înseamnă *a-L primi pe Isus în inimă ca Mântuitor și Domn al vieții tale.* Ai tu o astfel de credință?

(Sunt multe alte învățături în lecția de azi, dar credem că e bine ca învățătorul să stăruiască și să lănuirească bine acestea două de mai sus: descoperirea lui Dumnezeu în Hristos și înțelesul adevărat al credinței. Pentru aceasta îl rugăm să citească foarte atent lecția de mai sus).

INTREBĂRI: 1. Pot oamenii descoperi, prin priceperea lor, pe Dumnezeu? 2. De ce nu pot? 3. Dă dovezi biblice că Hristos e Dumnezeu? 4. Dovedeste că Dumnezeu s'a descoperit în Hristos! 5. Ce este credința? (Răspunsul adevărat va fi numai acesta: *a crede înseamnă a primi pe Hristos în inimă ca Mântuitor și Domn*).

Pentru copiii mici

Dumnezeu a creat pe Adam, primul om după chipul și asemănarea Lui. Apoi i-a dat suflet și numele de Adam. Însă el și fiii săi au căzut în păcat și au uitat pe Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu ne-a uitat. A văzut cât de mult și-a pătat omul haina albă a

sufletului și, în iubirea Lui, i-a fost milă de noi. Ne-a trimis pe Fiul Său, Domnul Isus, ca să ne scape de păcate. El a suferit batjocuri și moartea pe cruce pentru păcatele noastre. Astfel El a fost pedepsit în locul nostru. Iar ceice îl primesc în inimile lor, vor locui în vece în ceruri, în locul pregătit lor de Domnul Isus.

Duminecă, 20 Martie 1938.

Mântuirea prin pocăință

Textul: Luca 19:1—10; 15:1—10.

Cuv. de aur: Luca 19:10.

EXPLICAȚIUNI: În prima lecțiune găsim pe Isus în drum spre Ierusalim. El merge la sărbătoarea Paștilor când va fi omorât. A călătorit de bună seamă pe valca Iordanului în jos și apoi a suit spre Ierihon la apus și de acolo spre Ierusalim. Căci Ierihonul se găsea pe coasta de apus a văii Iordanului (vezi harta). La Ierihon i-a ieșit în cale Zacheu. El era mai marele vameșilor. Acesta era un post mare. Palestina era împărțită, în ce privește birul, în trei părți cu trei centre: Cesarea, Capernaum și Ierihon. Centrul din Ierihon avea în frunte pe Zacheu. El încasa birul dela o provincie întreagă. Avea ocazie să facă multe nedreptăți și să adune mari averi. În al doilea text avem două pilde: cu oaia și cu drahma. În traducerea românească avem cuvântul leu de argint în loc de drahma. Valoarea drahmei era cam de 35 lei, plata unui ziuăș pe acele vremuri.

Învățăături spirituale

1. **POCĂINȚA.** Subiectul nostru de azi e pocăința care duce la mântuire. Există multe păreri cu privire la pocăință. Două lucruri însă, trebuie să știm. Întâi, că pocăința nu înseamnă mărturisirea păcatelor la o persoană pământească. Nicăiri nu învață Biblia acest lucru. Al doilea, că pocăința nu e numai o părere de rău pentru păcat. Mulți oameni vor merge în iad, pe cari îi doare că sunt păcătoși. Motivul e că trebuie să părăsească păcatul.

Atunci ce e pocăința? Pocăința are trei laturi. Pe acestea le vedem așa de bine în pocăința lui Zacheu. Întâi, omul se vede păcătos. Minte lui e luminată de Hristos ca să-și vadă toa-

tă păcătoșenia. Poate, până acum el s'a ținut om bun. Dar în țara lui Hristos, își vede sufletul plin de toate păcatele pe cari le-a făcut. Al doilea, vine intristarea pentru păcat. Iubirea de păcat moare în inima pocăitului. Până acum a iubit păcatul, dar acum îl urăște. Până acum a găsit plăcere în el dar acum se simte chinuit de el. Inima lui se frânge de durere pentru păcat. El își mărturisește Domnului păcatele, așa cum a făcut și Zacheu. Un dor nou se naște în el după o viață sfântă. Sufletul său dorește să fie în pace cu Dumnezeu și să trăiască o viață sfântă. Dar aceste două lucruri încă nu-l fac pe om pocăit. Al treilea lucru e cel mai important: *omul o rupe ou păcatul și se întoarce la Dumnezeu*. Aceasta e marea hotărâre de a nu mai trăi după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. Ce frumos iese această hotărâre din cuvintele lui Zacheu (vezi Luca 19:8)! El nu numai că e hotărât să trăiască o viață nouă, dar vrea să repare și trecutul.

2. **SUFLETUL PIERDUT.** Domnul Isus folosește de mai multeori cuvântul „pierdut” cu privire la păcătoși. El vorbește despre Zacheu și despre alți păcătoși când spune: „Fiul omului a venit să caute și să măntuiască ce era pierdut”. Apoi ne vorbește de „oia pierdută”, de „drahma pierdută” și de „fiul pierdut”. Din toate acestea reiese că un om care n'a găsit pe Hristos, e pierdut în păcatele lui. Tu ești pierdut sau aflat?

3. **OAIA RĂTACITĂ ȘI DRAHMA PIERDUTĂ** ne desvăluiesc iubirea cea mare a lui Isus. El e păstorul care aleargă pretutindeni căutând oia rătăcită și El e femeia care caută cu lumânarea până găsește banul pierdut. Iarăși ni se arată bucuria cerului când un păcătos se întoarce la pocăinței. 4. Cari suflete sunt pierdută mai învățăm marea pierdere ce o are un suflet care stă în păcat. Banul pierdut suferă trei lucruri rele: întâi, el își pierde valoarea. Un ban pierdut nu înseamnă nimic. Tot astfel un suflet pierdut își pierde prețul său veșnic. Apoi un ban pierdut nu mai e de folos stăpânului. Un suflet pierdut nu mai e folositor lui Dumnezeu. Și în sfârșit, de pe un ban pierdut se șterge chipul regelui. Și pe noi a fost așecat chipul lui Dumnezeu.

Dacă stăm în păcat, chipul lui Dumnezeu se șterge de pe noi.

INTREBĂRI: 1. Unde se găsește Ierihonul? 2. Ce ocupație avea Zacheu? 3. Spune cari sunt cele trei laturi ale pocăinței. 4. Cari suflete sunt pierdute? 5. Ce învățăm din pilda cu oia rătăcită? 6. Spune cele trei lucruri rele cari vin asupra banului pierdut.

Pentru copiii mici

În zorii zilei un ciobănaș, cântând încet din fluer, ieși în câmp în urma unei turme de oițe. Oile își iubeau păstorul, iar el își iubea oile. Le ducea pe pășuni verzi și la izvoare răcoritoare unde se puteau odihni la umbra copacilor stufoși. Oițele ascultau glasul ciobănașului și nu se pierdeau din turmă. Dar un mieluleș sburdalnic s'a răslețit într'o zi de turmă și s'a rătăcit în pădure. Noaptea n'a mai văzut calea și a căzut într'o prăpastie. Când păstorul a băgat de seamă lipsa lui, și-a lăsat turma în paza câinilor și a pornit în căutarea lui. Călăuzit de strigătele lui jalnice, l-a aflat în prăpastie rănit și plin de sânge. L-a luat pe umeri și, bucuros, l-a dus la turmă unde l-a îngrijit până ce s'a vindecat. Copiilor, Domnul Isus e păstorul cel bun, iar noi suntem oițele Lui. Mieluleșul care s'a rătăcit, e omul păcătos. Dar când el vede prăpastia păcatelor în care a căzut și strigă după ajutor către Dumnezeu, atunci Domnul Isus aude glasul lui și aleargă să-l ia în brațe și să-l ducă între cei măntuiți.

Duminecă, 27 Martie 1938.

Necesitatea jertfei lui Hristos

Textul: Romani 3:19—26;

Evrei 9:11—26.

Cuv. de aur: Evrei 9:14.

EXPLICAȚIUNI: Epistola către Romani a fost scrisă de Pavel, ca să înțarească în credință pe credincioșii din Roma. Subiectul ei principal e măntuirea prin jertfa lui Hristos. Epistola către Evrei a fost scrisă pentru a lumina pe credincioșii veniți din Israel, cu privire la marea deosebire între Vechiul Testament și Noul Testament. În ea se arată cum toate proorociile din Vechiul Testament s'au împlinit în Hristos.

Invățăturile spirituale

1. LUMEA CONDAMNATĂ DE LEGEA LUI DUMNEZEU. (Rom. 3:19). Apostolul Pavel arată în primele trei capitole din Romani, că întreagă omenirea e căzută cu totul în păcat. Fiecare om e vinovat înaintea legii lui Dumnezeu. Dumnezeu e drept. El nu poate lăsa păcat nepedepsit. Plata păcatului este moartea. Prin urmare legea și dreptatea lui Dumnezeu cere ca fiecare păcat să fie pedepsit cu moartea. Pentrucă Dumnezeu este drept, el nu poate să nu pedepsească păcatul. Ar însemna să se tăgăduiască pe sine. Ar însemna să nu mai fie drept.

2. OMUL NU SE POATE INDREPTA PRIN PUTERILE LUI. El nu poate nici cum acoperi vina lui din trecut. Plata păcatului este moartea și el nu poate plăti această datorie și să rămână viu. Iarăși, în starea sa păcătoasă, nu poate face voia lui Dumnezeu pentru viitor: Trecutul îl osândește și viitorul îi aduce păcate noi. El nu poate face fapte bune înainte de a fi iertat, schimbat și mântuit de firea păcătoasă.

3. „DREPTATEA” CAȘTIGATĂ DE HRISTOS. Cum poate fi omul scăpat de sub osânda cerută de dreptatea lui Dumnezeu pentru vina lui? Dumnezeu, în marea Lui dragoste, a găsit o cale glorioasă: Fiul lui Dumnezeu va veni din cer, va lua asupra Lui vina păcatelor noastre, va suferi în locul nostru, pedeapsa dreptății lui Dumnezeu se va revărsa cu furie asupra Lui și astfel păcatele noastre vor fi ispășite. Așa a plănit Dumnezeu și așa a făcut. Pentru lămurirea mai bine a acestui adevăr, dăm următoarea istorioară. Se spune că un general roman din timpurile vechi, a plecat cu armata la războiu. Pentrucă a plecat pe multă vreme și-a dus și mama și familia cu el. A tăbărit într'un șes și a făcut un șanț mare în jurul armatei. Apoi a dat ordin să nu treacă nimeni în afară șanțului. Cine va trece, va primi 25 de lovituri cu biciul peste spate. S'a întâmplat însă, că prima care a trecut șanțul, a fost mama lui. Atunci toată armata s'a întreat: ce va face generalul? De nu va bate pe mama lui, își calcă singur ordinul și nu mai poate fi general; de își bate mama, se înjosește foarte tare, căci la romani mamele erau ținute în mare cinste. A venit ziua judecării. Generalul a stat pe scaunul de jude-

cată cu mama în față. Armata stătea și privea cele ce se petreceau. Generalul a condamnat îndată pe mama sa să primească 25 de lovituri peste spate cu biciul. Dar în momentul când ea trebuia să primească loviturile, el s'a sculat de pe scaun și a luat locul mamei sale. Astfel el a primit în locul ei 25 de lovituri cu biciul. Deci legea a fost respectată și mama mântuită. Într'un chip mult mai înalt, Isus a făcut același lucru. Legea Lui cerea osânda noastră la moarte. El însă, a pășit în locul nostru și a luat asupra Lui pedeapsa. Justiția divină a fost împăcată, iar pentru păcătoși s'a găsit o cale de mântuire.

4. ACEASTA MÂNTUIRE ȘI NEPRIHANIRE SE PRIMEȘTE PRIN CREDINȚA. (22, 26). Nu trebuie nicio faptă bună pentru mântuire, căci păcătoșul nici n'o poate face înainte de a fi născut din nou. Iar Isus a făcut totul pe cruce ca păcătoșul să fie mântuit. Deci păcătoșul trebuie doar să primească credință ceea ce Isus a câștigat pe cruce.

5. JERTFELE DIN VECHIUL TESTAMENT (Evrei 9:11—26). Care a fost rostul acelor jertfe de animale din Vechiul Testament? Ele n'au mântuit pe nimeni, dar au învățat pe Israeliti un mare adevăr: *că fără jertfă, fără sânge, nu se poate face iertare*. Trebuie jertfă pentru mântuire. Ele au pregătit pe oameni că înțelegă necesitatea jertfei lui Hristos pe cruce.

INTREBARI: 1. Poate un Dumnezeu drept să lase păcatul nepedepsit? 2. Se poate omul mântui prin faptele lui? 3. De ce nu se poate? 4. De ce a trebuit să moară Isus pe cruce? 5. Cum primim noi mântuirea câștigată de Hristos? 6. Ce ne învață jertfele din Vechiul Testament?

Pentru copiii mici

Știți, copiilor, din lecțiile trecute că Dumnezeu Tatăl a trimis pe Fiul Său, ca să ne scape de pedeapsa păcatelor. Isus a venit ca om, a învățat pe oameni voia lui Dumnezeu, a vindecat pe bolnavi, a deschis ochii orbilor și a înviat morții din groapă. Cu toate că a fost așa de blând și milos, a avut mulți dușmani, cari s'au hotărât să-L prindă și să-L răstignească. A avut 12 prieteni dintre cari unul, numit Iuda, L-a vândut cu 30 de lei. Iuda era foarte lacom, iar, când dușmanii

Domnul i-au promis 30 de lei de argint, el a fost gata să le ajute să-L vindă. Iuda a primit cu bucurie banii. I-a pus într'o pungă de piele și i-a atârnat la brâu. Apoi luă niște soldați înarmați și plecă în fruntea lor, ca să le arate pe Domnul. Domnul tocmai ieșea din casă, unde luase, pentru ultima oară, cina cu prietenii Săi. Iuda, când L-a văzut, a alergat la El și L-a sărutat. Atunci soldații L-au prins, L-au legat cu lanțuri grele și L-au dus la judecată. Prietenii Domnului, când au văzut că El a fost prins, s'au speriat și au fugit. Dar Petru a plecat în urma soldaților și

a intrat în curtea închisorii. Aici soldații au făcut un foc lângă care se încălzeau. Petru s'a dus la foc să se încălzească, când o servitoare îl arătă cu degetul, zicând: „Și tu ești prieten cu El”. Dar Petru s'a înspăimântat că va fi și el prins și ucis. De aceea a zis repede: „Eu nici nu-L cunosc pe Isus”. Apoi i-a părut foarte rău de ce a zis. A fugit în stradă și a plâns. Ce faptă urâtă a făcut Iuda! L-a vândut pe Domnul Isus cu 30 de lei. Iar lui Petru i-a fost frică să sufere batjocură pentru Domnul. Să nu vă fie frică, copiilor, să spuneți oricui că sunteți ai Domnului și că-L iubiți.

LECȚIUNILE TINERETULUI

de Alexe Popovici

Duminecă, 2 Ianuarie 1938.

Spovedania lui Pavel

Textul: 2 Cor. 11:23—33.

Cu gândul de a-și dovedi autoritatea sa, Pavel apostolul desvăluie câteva secrete de ale sale. Poate că greutățile și persecuțiile acestea au fost omonoscute în mare parte numai de el. Mărturisirea aceasta e cu atât mai prețioasă cu cât ne desvăluie în Pavel trei lucruri:

I. OM CU DEVOTAMENT MARE.

De pe drumul Damascului a întâmpinat numai greutăți și piedici. Un altul ar fi căzut înfrânt. 1. Suferințele nu l-au descurajat. Nouă, adeseori un lucru mic, ne clatină chiar credința. Într'o coinună se pocăise un tânăr cu nume bun. Nu peste mult timp veni o mică persecuție. Adunarea s'a închis, Societatea Tineretului s'a împărțiat ca un grup de porumbei la ivirea uliului. Se mai făcură și câteva arestări de cari tânărul nostru s'a speriat și s'a descurajat, iar, în cele din urmă, a renunțat să-L urmeze pe Hristos de frica suferințelor. 2. *Hotărâre de fier.* Pavel s'a hotărât să fie un martor al lui Isus și și-a păstrat hotărârea prin toate greutățile. Și urmăriți ce a îndurat! 3. S'a dat pe

sine pradă torturilor, numai ca Isus să fie predicat. Intocmai ca și mama care, în timp ce ardea casa, a intrat prin flăcări ca să-și salveze fițița. Judson, pentru a fi Isus predicat în Burma, a îndurat torturi negrăite. Bunyan, din cauza Evangheliei, a stat în închisoare 12 ani.

II. OM CARE ERA PE URMELE LUI ISUS HRISTOS. N'a existat până acum un singur creștin adevărat, care să nu fi trecut prin cât de puțină persecuție. Cărarea lui Isus a urcat spre Golgota. Drumul are cotituri negre și întunecoase, Spini și bolovani întâlnești la tot pasul. Frigul, foamea și setea îndurată, au fost toate simțite în trupul său. Tu cel ce vestești Evanghelia, vei avea de suferit cele mai multe torturi în trupul tău. Aici Pavel vine foarte aproape de Isus, care numai cu câteva ceasuri înainte de moarte, se roagă pentru ai Săi.

III. PIONER AL EVANGHELIEI. Pavel scie în epistola către Romani, că ar dori să ducă vestea Evangheliei acolo unde încă n'au dus-o alții. El a adus Evanghelia la Neamuri. Poate dacă n'ar fi fost un Pavel, fanatismul ar fi prins în ghiarele sale pe unii din ucenici, și păgânii și Neamurile ar fi rămas fără

de Isus, sute de ani. 2.) El a adus Evanghelia în Europă. În sufletul lui Pavel a ars dragostea de sufletele noastre.

Duminecă, 9 Ianuarie.

Mărturia creștină

Textul: Faptele 18:22 — 34

În lecțiunea aceasta vom căuta să cunoaștem în parte roadele mărturiei creștine.

Câtă deosebire era între Iudei și Samariteni. Isus calcă acest hotar. Stă de vorbă cu Samaritenii, bea apă de la ei. Etiopianul venit la Ierusalim, n'a putut intra în Templu, nefiind Iudeu. Apostolul Pavel predica însă Evanghelia atât unora cât și altora. 1. *Desființarea sclaviei*. Aceasta e poate nota cea mai caracteristică a creștinismului. Lumea era plină de sclavi când a apărut creștinismul. Omul adeseori era mai rău tratat ca un animal. Dar pe ori unde a trecut răsufitul creștinismului, sclăvia a pierit. Oamenii s'au înfrățit.

2. *Dragostea unora față de alții*. Nu numai că au devenit oamenii liberi, dar li s'a umplut inima de dragoste.

Unii ajunși la mântuire, în iubirea lor pentru alții, și-au cheltuit avere, rang, talent și chiar viața, pierind pe câmpul Evangheliei, ca misionari între păgâni. Avem sute de misionari, ca Judson, Carrey și alții.

II. APROPIEREA DE DUMNEZEU

Câți zei erau la început! În câte credințe false erau împărțite popoarele. Atena numai, avea mii de zei și nenumărate temple. Mărturia plină de râvnă a fraților creștini a răsturnat templele și zeii și a îndreptat inimile oamenilor spre cer, spre viul Dumnezeu. Grecii au părăsit pe Zeus și Romanii pe ai lor, și s'au închinat în duh și adevăr Tatălui cereșc. Sufletul omului îl căuta, dar nu-l putea găsi. Oamenii umblau bătând,

bătând, căutându-L. Sufletul tânjea după un alt dumnezeu necunoscut. Etiopianul avea acelaș dor. Samaritean ca aștepta mereu ivirea unui profet, care să-i facă cunoscut pe Dumnezeu cel adevărat.

III. INTERESUL FAȚA DE SUELEȚ.

În timpurile dinaintea venirii lumii Evangheliei, valoarea sufletului era nebagată în seamă. Trupul cu poftele lui triumfa. Pentru plăcerile trupului se inventaseră fel de fel de jocuri olimpice. Isus a venit și a ridicat sufletul la valoarea lui adevărată. Mărturia creștină a descoperit lumii ceea ce era pregătit pentru suflet. Într'o țară exista o lege curiosă. Președintele avea drept de conducere numai un an. După aceasta era dus pe o insulă. Unul din cei aleși, un om înțelept și prevăzător, în timpul anului a adunat pe o insulă multe hogașii și bunuri pământești. După scurgerea anului s'a dus acolo și a trăit fericit. Și noi stăm aici puțin timp, apoi ne ducem, dar ceea ce am semănat aici, vom secera acolo. Mărturia Evangheliei e dată fiecărui om ca să schimbe starea de azi a lumii.

Duminecă, 16 Ianuarie.

Zacheu

Textul: Luca 19:1 — 10.

Zacheu e omul care a urcat cu succes scara ierahiei vameșilor, ajungând mai marele lor. Prin mântuirea banilor s'a îmbogățit și și-a câștigat renume. Poate auzise vorbinduse mult despre Isus, iar acuma, când s'a svonit că va veni în cetatea sa, prin stăruință, a putut să-L vadă, să-L primească în casa sa și să se mântuiască. În acest om strălucește:

I. DORUL DE A-L VEDEA PE ISUS.

Atâtea vești minunate despre El, au aprins în Zacheu dorul de a-L vedea. Dorul l-a făcut să-și lase ocupa-

ția. Și-a neglijat slujba, pentru ca să meargă să vadă pe Isus. Dorul l-a făcut să se suie în dud. E interesant că el și-a inventat un plan pentru a-L putea vedea. În apa mării sunt pești morți și pești vii. Cei morți sunt ușor purtați de curent, dar cei vii trec prin valuri.

II. BUCURIA DE A-L PRIMI.

Isus a ajuns în fața dudului și și-a ridicat privirile spre el. Lui Zacheu i se părea că-și aude bătăile inimii. Dar el nu mai aude decât vocea lui Isus: „Zachee, astăzi vreau să petrec în casa ta!” Zacheu primește vizita cu bucurie. Abia își termină Isus cuvintele și Zacheu s'a și coborât din dud. Câtă deosebire între Zacheu și mulți din noi! Isus dorește adescori să ne facă și nouă o astfel de vizită, dar noi îi dăm prea mică importanță, o amânăm ori o refuzăm. Găzduirea și ospătarca lui Zacheu e cunoscută și de dușmanii lui Isus, cari se miră. Câtă bucurie a fost în acea casă când a intrat Isus! Isus în casă e izvorul ferieiirii.

III. PRIMIREA MÂNTUIRII.

Harul mântuitor a fost răspunsul la dorul de a-L vedea și de a-L primi pe Isus în casa sa. Un om păcătos, primind pe Isus în inima sa, devine mântuit. Păcate mari și multe sunt iertate. Tinere, mai vrei să porți o-bositoarea sarcină? Dacă-L primești, El te iartă. Iată semnele unui mântuit. La Zacheu observăm schimbarea ce se face în orice mântuit.

1. *Desbrăcarea de lume.* Zacheu vrea să dea tot, tot ce a strâns prin viclenie, prin furtisag și asuprire. Avere, rang, nu-și mai au valoarea lor în ochii lui. Câți tineri nu și șovăiesc ca, pentru un gând trecător, să se lapede de Isus!

2. *Dorința de a-și repara trecutul.* Acum abia vede ce a făcut. Acum i-au căzut solzii de pe ochi. Până a-

cum nu știa că e un păcătos pierdut. Dar acum, hotărât, dar umilit, „stătut în fața lui Isus” și rosti acea neuitată declarație: „Dau jumătate din avere mea... și dacă am năpăstuit pe cineva și întorc împătrit”. Cu câtă sinceritate și hotărâre stă Zacheu în fața Domnului, cu fruntea sus!

Duminecă, 23 Ianuarie.

Tâlharul de pe cruce

Textul: Luca 23:35 — 43.

Doi tâlhari au fost sortiți să moară alături de Isus. Și au murit, unul mântuit, iar altul pierdut.

I. O OCAZIE INTREBUINȚATĂ.

Nu cunoaștem viața tâlharului, dar putem să răspundem că cea mai mare parte din viața lui și-a petrecut-o prin închisoare. Pe cruce L-a întâlnit prima oră pe Isus. Aceasta a fost probabil prima și ultima întâlnire, căci de acolo nu s'au mai despărțit. Saul, la prima întâlnire, s'a pocăit. Pentru prima dată când L-a văzut, L-a urmat.

Ocazia folosită e câștigătoare. Câte ocazii mari se pierd din lipsă de atenție și prevedere. Un tânăr trecea odată pe lângă o adunare. Intrând înăuntru, auzi, predicându-se: „Astăzi, când auziți...”. Duhul sfânt îi șopti că are o ocazie să se mântuiască. Dar el a neglijat-o. La terminare a ieșit și la vreo sută de metri îl călca o mașină și muri nemântuit. A nesocotit ocazia mântuirii.

II. POCĂINȚA MOMENTANĂ.

E interesantă pocăința tâlharului și ne descoperă următoarele: 1. Pentru pocăință nu ai nevoie de un timp îndelungat. E o idee greșită că pentru a te pocăi trebuie să mergi ani de zile la adunare. Corneliu a auzit o singură predică dela Petru. 2. Pentru a fi pocăit nu trebuie să fii ocaz. Iarăși e greșită ideea că pentru

a fi pocăit trebuie să-ți reperi viața, înainte de a merge la Isus. 3. Pentru a te pocăi nu trebuie să auzi și să știi mult. E de ajuns să știi că ești un păcătos pierdut și că în Isus ai un Salvator. O soră bătrână nu știa altceva să explice din Biblie decât că a fost păcătoasă, că s'a pocăit și că e mântuită.

III. URMAREA POCĂINȚEI.

Vreți să știți care e roada pocăinței? Uitați-vă la tâlhar.

1. *Un trecut păcătos iertat.* Se poate închipui ceva mai rău ca un tâlhar pe cruce? Și totuși într-o clipă e mântuit. Isus moare pentru păcatele lui, cari în ultima clipă sunt iertate.

2. *Tovarăș cu Isus.* Poate el a primi cea mai mare binecuvântare, ca să-i se înalțe sufletul alături de al lui Isus la cer.

3. *Prin pocăință ajungi deadreptul în rai.* Exclue cu desăvârșire ideea unui purgatoriu sau loc curățitor.

Duminecă, 30 Ianuarie.

Dincolo de mormânt

Textul: Apoc. 7:13 — 17.

Lecția de azi ne ilustrează în parte și palid viața celor mântuiți, dincolo, în odihnă. Citind textul ne simțim așa de mici și de nevrednici, dar plini de bucurie și mulțumire că ne așteaptă o astfel de viață. În această lecție vedem;

I. PORTUL DIN CER.

1. *Haine albe.* Nimic mai frumos decât o mulțime îmbrăcată în haine albe. Aici se cunoaște ce a făcut sângele lui Isus: a spălat și a albit haina sufletului nostru. Dar aici se vede grija celui salvat de a se păzi să mai cadă în păcat.

2. *Podoaba cerului.* Întrebarea pe care o pune bătrânul lui Ioan, arată că cei din ceruri sunt mândri și se mândresc cu morții în credință. Probabil lui Ioan nu-i venea să creadă și

bătrânul vine și-i explică. Ce minunat! Unul din cer să se mândrească cu noi!

II. FERICIREA DE SUS.

Ceeace pe pământ e așa de mult dorită, fericirea, e acolo din belșug. Iată pentruce.

1. *Scăparea de griji.* Acolo nu-i foame, nu-i sete. Câtă muncă, sudoare și acestea lipsesc cu desăvârșire.

2. *Lipsește amărăciunea vieții.* Lipsese necazul, căci ești sub cortul Domnului. Iar, dacă din întâmplare s'ar ivi vreo lacrimă în ochi, însuși Dumnezeu o va șterge.

III. TRAIUL ȘI TOVARAȘIA CU EL.

Poate aici e ceeace e mai măreț. În cer nu vom mai înseta după Dumnezeu.

1. *Traiu alături de Isus.* El va fi cu noi. Textul spune că El e în mijlocul răscumpărărilor și că El e păstor.

2. *Conduși de El.* Când e El păstorul și noi turma, suntem conduși de el. Și ce minunat e să fii condus de Dumnezeu! Ești sigur de pășune mănoasă, — cum spune David în Ps. 23 — și de izvoare limpezi și răcoaroase.

3. *Slujind pe Dumnezeu.* Acesta e scara pe care ne urcăm El. Ne dă voie să-L slujim. Cât de mult a dorit paharnicul să-l servească în timpul închisorii pe Faraon! E o încredere acordată de El nouă.

Duminecă, 6 Februarie.

Anania și Safira

Textul: Faptele 5:1 — 11.

Lucrarea creștină merge împotriva păcatului. Păcatul însă, adeseori se vâra printre rândurile creștinilor și caută să vâneze pe copiii Domnului. În lecția noastră găsim grupul de creștini primitivi, așa de curați și înflăcărați, totuși învinși de ispita dra-

gostei de avere. Dar numai doi din ei: Anania și soția lui, Safira.

Iată ce învățăm dela ei:

I. OAMENI CARI DOREAU SĂ FIE ÎN PRIMELE RANDURI ALE CREȘTINILOR.

Cum se oglindește prin gestul lor lucrul acesta! Când s'au găsit oameni cari, din dragoste, și-a dat averea, Anania a văzut că aceștia erau dintre cei mai de frunte. Dorind și el să fie printre ei, se duse să-și vândă moșioara. Dar aceasta însemnează:

1. *Mândrie.* Dorul de a fi lăudat de ceilalți creștini, l-a făcut să-și vândă averea. Un predicator a spus că prima treaptă a căderii, e mândria. David se roagă să fie păzit de gândul acesta. E un mare păcat să cânti un solo, să spui o poezie, sau să țină o vorbire cu dorul de a fi lăudat.

2. *Fătărnicia.* Dorea să pară un mare darnic. Darul era făcut însă cu strângere de inimă. El e un păcătos spoit cu aparență și cu un nume de creștin.

3. *Inimă în care n'a pătruns spiritul lui Isus.* Câte predici n'au auzit ei! Dar pe o ureche a intrat și pe alta a ieșit.

II. OAMENI, CARI NU SE ÎNGROZEAU DE PĂCAT.

Ce ușor a fost pentru ei întocmirea planului de păcatului! 1.) Se joacă cu păcatul. În curtea unui moșier era un câine foarte rău. Unui copil din vecini îi plăcea foarte mult să se joace cu câinele. Stăpânul l-a atras atenția, că e periculos acest joc, dar copilul n'a ascultat. Intr'o zi câinele l-a mușcat rău. Jocul cu păcatul e mult mai rău. 2.) Dragostea de avere, naște păcate. Mulțimea marc de minciuni, furturi, tâlhării, omoruri, etc. se fac majoritatea din această cauză. 3.) Păcatul poate dulce, ușor de făptuit și greu de descoperit. Crezuta Anania că va fi descoperit?

III. PĂCATUL A FOST PEDEPSIT.

Noi păcătuim mereu, pentru că vedem de multe ori păcatul nepedepsit. Sunt însă cazuri, în cari se oglindește așa de bine dușmănia divină contra păcatului. 1.) Păcatul întotdeauna aduce pedeapsă. Credincioșii pot intra în ceruri pentru că păcatele lor au fost pedepsite în Isus. 2.) Păcatul nu poate trăi în rândurile credincioșilor. În pănuarea credincioșilor nu poate trăi un om firesc cu păcatele neiertate.

Duminică, 13 Febr.

Samariteanul milostiv

Tertul: Luca 10:30.

E frumos să-l vezi pe acest om venind încărcat de grija vieții, dar care, zărind pe un căzut rănit, se coboară la el și-i sare în ajutor. Pe lângă rănit au mai trecut alte două persoane, cari l-au ocolit. Mila apropie pe om de om. În războiul chinez-japonez, căzuseră pe front un chinez și un japonez. Seara tunurile și focul au încetat. Acești doi dușmani de ziua au început să se înțeleagă prin semne. Deoarece chinezul nu era așa grav rănit, înțelegând că celuilalt îi era sete, s'a târât până la 'isvor' și i-a adus apă. Cei doi cari au trecut pe lângă rănit, a fost mult mai educați ca bietul samaritean, dar mai săraci în milă ca aceasta. Dar diamanțul — a spus cineva — se găsește în fundul mării.

II. PILDĂ DE AJUTOR.

La mulți oameni mila rămâne la o simplă compatimire. Nu așa a fost la Samariteanul din text. El s'a coborât și i-a dat ajutor. Nu avea la cine să recurgă la ajutor, ci dându-se jos de pe măgăruș, l-a ajutat cum a putut. Adesea noi ne speriem când vedem că e nevoie undeva de ajutorul nostru și ne îndoim dacă vom fi

de folos. Câți oameni nu se duc în iad, fiindcă noi nu-i ajutăm să scape de păcate! Samaritanul cere și ajutorul altora. Se duce la casa de oaspeți și-l roagă pe proprietar să-l ajute pe cel suferind. Ce frumos e când unii oameni își văd prea mic și neîndestulător ajutorul lor personal pentru mântuirea unui suflet și aleargă pe genunchi după ajutor.

III. PILDA DE JERTFA.

Dacă adunăm și punem laolaltă mila cu ajutorul, o să ne dea totul jertfă. Așa e în toate cazurile. Ajutorul dat cuiva, e jertfă pentru tine. Isus, îndurător și milos față de omul căzut în păcat, aleargă în ajutorul său și moare pe cruce, jertfindu-se pe sine. În timp ce se localiza focul ce cuprinsese o casă, o femeie apăru dintre flăcări. Era o mamă, care își aduse aminte că pruncul ei a rămas în casă. A fost gata să-și jertfească viața pentru a scăpa copilul. Un bine nu se face fără jertfă. Acesta e un mare adevăr. Toată lumea ar face bine, dacă nu s'ar cere jertfă. Samaritanul, ca să facă bine celui căzut, a pierdut timpul, afacerile lui, untdelemnul și din banii săi. Jertfa însă, ridică pe om. Nici o scară nu e așa de sigură, ca a jertfei. Isus, prin jertfă, a cucerit lumea. Judson prin jertfa vieții³ predată în slujba Evangheliei în Burma, a ajuns cunoscut în istorie.

Duminecă, 20 Februarie.

Iertarea păcatelor

Textul: Efes. 1:7.

Iertarea păcatelor e minunea cea mai mare a dragostei divine.

I. IERTAREA DE PACATE E CEA MAI MARE BINECUVÂNTARE PE CARE O PRIMEȘTE UN OM.

Iertați odată, suntem puși din nou în legătură cu Tatăl. Cecace ne desprăcea de El, era zidul de păcate,

clădit de noi. Indată ce acest zid a fost dărâmat, putem avea din nou legătură cu El, putem să-I spunem ce ne doare și El să ne asculte. Exemplu cel mai frumos e pilda fiului rălăcit. Când gresala a fost iertată, fiul a devenit din nou favoritul tatălui. Iertați ne putem aștepta la alte binecuvântări. Cum am putea trage nădejdea să fim la dreapta lui Isus, cetățeni ai cerului, îmbrăcați în haine albe, încununați cu coroana vieții, dacă păcatele noastre, nu sunt iertate? Ne-am putea asemăna cu omul care abia ieșit dintr'un baltă și vrea să intre la o serbare de gală. Iertați odată, putem începe o viață nouă. Cu oricâte efortări, fără iertare n'am putea să ne îndreptăm viața, căci am fi ca o haină, stropită cu alb. După iertare trecutul e spălat, suntem curățiți și o viață nouă începe.

II. IERTAREA DE PACATE E ÎN DAR.

Pe cât e de prețioasă iertarea, pe atât de ușor se împarte în dar. Noi nici n'am avea ce să dăm în schimb, căci ce avem noi? E în dar, ca să o poți avea oricine. Sunt atâtea lucruri pe pământ cari nu sunt nici vâzute, cu atât mai puțin avute de unii oameni, din cauza sărăciei în care se sbat. Poate la fel s'ar fi întâmplat și cu iertarea, dacă era pe bani. E în dar, pentru că Dumnezeu toate le dă în dar. Ce a dat El pe plată cuiva? Ce plată și ce preț putea omul să ofere lui Dumnezeu pentru ceva? Era pe pământ ceva care să fi putut cântări valoarea iertării păcatelor, când Isus spune că lumea întreagă nu poate răscumpăra un suflet?

III. IERTAREA DE PACATE PRIN SÂNGELE LUI ISUȘ.

Nu prin botez, cuminecătură, ca noane sau altceva. E poate cea mai

greșită ideie că prin afundare sau stropire cu apă la botez, câțiva stropi de vin și fărâmură de pâine la cuminecătură sau diferite torturi ale trupului, pot câștiga sau plăti iertarea de păcate. Sângele lui Isus e singurul preț, care are valoare în fața lui Dumnezeu de a câștiga iertarea. Păcatele oamenilor au întristat așa de mult fața Lui, încât orice ar face omul, nu i s'ar putea acorda iertarea. Isus, însă a cucerit dragostea și mila divină.

Duminecă, 27 Februarie.

Isus față de ai Săi

Textul: Ioan 15:1—16.

Isus a fost poate singurul pe pământ care a știut să se poarte cu fiecare cum trebuia. A știut cum trebuie să fie față de cei din căminul Său părintesc, față de cei din satul său, față de cei din țara Sa și față de cei străini. Dar purtarea Sa cea mai aleasă a fost față de ai Săi.

I. AVEA PENTRU EI O DRAGOSTE NEPATRUNSA.

Iubirea Lui față de ucenicii nu poate fi pătrunsă de nici o minte omenească. Nici chiar ei n'au putut-o pătrunde. Totuși, din această cauză, îndrăsneară să ceară dela El lucruri mari ca scaunul de-a dreapta și de-a o stânga Sa, foc din cer peste cei din Samaria, etc. Dragostea mare a lui Isus l-a făcut pe Petru să plângă amar după ce s'a lepădat. Această dragoste se mai poate vedea din grija lui Isus de a fi ucenicii cu El totdeauna. Ura îndepărtează, dar iubirea apropie. În dragostea sa, El i-a oerotit ca o cloșcă pe puii săi. Le descoperea totul și le încredința totul. Se roagă pentru ei, și în agonie pe cruce. Dacă observăm undeva iubirea pentru ei, o observăm pe cruce. El e în chinuri cu moartea în față, părăsit de ucenici, totuși uitând de El Insuși, se roagă pentru ei.

II. AVEA PENTRU EI O IERTARE NEINCHIPUITĂ.

Dragostea era mare, dar nici iertarea nu e mai pre jos. Le iartă un potop de păcate. Un om, prin pocăință, devine al lui Isus, care-l iartă prin sângele Său. Cine mai credea că Petru va mai fi iertat? S'a lepădat de Isus. A mințit. Totuși nu el face pasul de pocăință, ci Isus. Dacă și Iuda s'ar fi pocăit, dorind tovărășia lui Isus și iertarea Sa, ar fi fost cu siguranță iertat.

III. ARE PENTRU EI O RĂSPLATĂ MARE.

I-a iubit, i-a iertat și le-a pregătit o răsplată mare. Nemulțumirea aici pe pământ e că viața e prea scurtă. Cei ce ajung la gura mormântului, suspină că s'au apropiat cu pași așa de repezi de moarte. Isus, la ai Săi, le dă o viață fără sfârșit, în cerul, care e loc statornic și veșnic. Nu numai că ne dă viață veșnică, odihnă și fericire, ci ne aranjează o primire sublimă.

Duminecă, 6 Martie.

Ghetsimani

Textul: Matei 26:36 — 46.

Să se pregătească o atmosferă creștină prin cântări și rugăciuni.

Locul în care Isus obișnuia să se roage, a devenit oglinda mare reflectează cărarea morții, locul unde Dumnezeu îmbrăie Fiului Său paharul de pedepsă al păcatelor noastre.

I. GRĂDINA SUFERINȚII.

Intunerecul morții îl învăluie pe Isus în grădină. Poate n'a fost durerea pe cruce cu mult mai mare ca cea din Ghetsimani. A fost o suferință în duh. Isus e înconjurat de umbra morții. Ingerul îi ține paharul. Crucea îi apare în față.

Ucenicii dorm. Iar unul a pornit spre grădină în fruntea cetei de ostași, înarmați ca să-L trădeze. Era

sfârșiat de durerea că, din pricina păcatelor unei lumi, Tatăl îl părăsise, iar dintre uceniciei iubii, unul se lăpădă, iar altul îl vinde. Păcatul a pus stăpânire pe oameni și a tras asupra lor pedeapsa. Isus, în dragostea Sa, ia pe umerii Săi povara pedepsei. Durerea și suferința a milioane de oameni e în acest pahar și el se întinde să-l bea. E mult mai greu când cunoști chinul pe care ai să-l suferi, decât când nu știi nimic. Pentru a pedepsi mai crunt pe cel condamnat, se obișnuia să fie ținut și el de față la executarea altora. Așa s'a făcut cu martirii.

II. GRĂDINA PREDĂRII.

Isus, în rugăciunea Sa din grădină, arată cea mai minunată predare posibilă. Ca să te predai în mâna altuia, trebuie să renunți la voia ta. E greu acest lucru, dar altfel nu e posibilă predarea. Aici e ceva minunat. Isus ar fi voit să scape de cruce, dar voia Tatălui era chinul. Dar Isus se predă. El spune ceteei: „Eu sunt”, știind ce-L așteaptă. Adesea noi ne predăm numai în biserică, pe genunchi, sau când citim, dar, nu ne predăm în viață.

III. GRADINA RUGĂCIUNEI.

Dacă Isus se predă în suferință, predarea o face prin rugăciune. Scopul pentru care s'a dus acolo, a fost să se roage. E cel mai frumos exemplu ca în suferințe, să te rogi. Isus iese din cetate, chiar Se desparte de ai Săi și Singur se apropie de Tatăl. El își iubea uceniciei, iubea lumea păcătoasă, dar când se roagă, se retrage, ca să fie singur cu Tatăl. Noi adesea, când ne rugăm, suntem legați de ocupațiile noastre pământești. Isus voia să spună Tatălui voia Sa. Rugăciunea secretă e cel mai mare privilegiu. Acolo putem spune ceea ce nu vrem să știe nimeni. Pentru ca sufletul să fie liber de sgomotul lumii și ca să se poată înălța

mai ușor către înălțimile cerești, are nevoie de liniște. Ce liniște a fost în noaptea aceea în grădina! Spurgeon avea camera sa de rugăciune, unde nu dădea voie să intre nimeni. La fel Luther își avea camera sa specială pentru rugăciune.

Duminecă, 13 Martie.

Un adevărat creștin

Textul: Psalmul 1:1—3.

Această lecțiune are de scop să prezinte tineretului nostru un creștin ideal.

I. CREȘTINUL ADEVARAT E FERICIT.

Lumea alcargă ne bună, după o picătură de fericire și adesea și-o caută în ceva vremelnic și înșelător. Psalmistul fericeste pe omul „care nu se va duce la sfatul celor răi, nu se oprește pe calea celor păcătoși și nu se asează pe scaunul celor hatjocoritori. De sigur când nu ai necazuri, ești întrucâtva mulțumit. Un creștin e fericit când nu face parte din nici una din aceste trei grupuri de oameni. Fericirea lui e completată prin: 1. *Siguranța mântuirii.* Când știi că erai pierdut și acum ești mântuit, nu e aceeași o fericire? 2. *Că se deosebește de cei păcătoși.* El se simte pus de o parte, trăind parcă pe altă lume. Nu merge cu ei, nu stă cu ei, nu trăeste cu ei. 3. *Ascultarea de Dumnezeu.* E un prilej rar și prețios ca El să-ți dea ordin, iar tu să execuți. Atâta bucurie ai în suflet că tu ești în stare să-L ascuți!

II. E RODNIC.

Un creștin nu se aseamănă unui păduret, ci unui pom altoit, plin cu roadă. 1. *El aduce roadă.* Nu e ceva de mirat, căci e natural ca un creștin să aibă roadă. Un creștin nu-L mărturisește pe Isus de silă, ci această necesitate o simte sufletul său.

Nu e silit să trăiască o viață sfântă, ci acesta e gândul lui. 2. *Aduce roada la vreme.* Tinerii vor să-și cheltuiască vraga tinereții, talentele și sănătatea lor în poștele lumii, ca apoi la bătrânețe să se predea Domnului și să lucreze cu neputințele bătrâneții oeva pentru Isus. Un creștin își face datoria în fiecare zi. 3. *Cauzele rodniciei sunt:* e altoit cu un altoi ales nobil, într'un pom sălbatoc. E sădit în starea de har unde îi priește.

III. E BIRUITOR.

„Tot ce începe, duce la bun sfârșit”. Un creștin biruiește în lupta cu el însuși. Cel ce se învinge pe sine, e mai viteaz ca unul care a cucerit o cetate. Câte poște și ispite nu vin din launtru tău? Dușmanul eel crud e eul nostru, iar dacă îl biruim, am doborât și am înlăturat pericoul. El biruiește în luptă cu păcatul. Cu câtă iscusință își pune în aplicare planul diavolului. Ispite dulci, măgulitoare, visuri de aur, cinste, renume, toate îi le pune în față. Mobilizează toată puterea împotriva noastră, iar noi luptăm și biruim. E ca și David în fața lui Goliat, mic și slab, dar biruitor. El e biruitor în îndeplinirea datoriilor creștine. El începe o viață nouă și sfântă pe care o duce la bun sfârșit.

Duminecă, 20 Martie.

Credința lui Iair

Textul: Luca 8:40-42; 49-56.

Iair, un fruntaș al Iudeilor, nu făcea parte dintre ucenicii Domnului, dar, la moartea fiicei sale, și-a dovedit credința în El. Imprejurarea a făcut ca ea să fie descoperită.

I. CREDINȚA UMILITĂ.

Iair e un om de frunte, care în fața lumii, se umilește căzând la picioarele Domnului. *Credința e marea umilinții.* Cine vrea să fie umilit, trebuie să devină un credincios. Cre-

dința a plecat la picioarele lui Isus, conducători ai popoarelor, Credința a îndemnat pe cele mai mari personalități să privească de jos la Isus. Credința oglindește starea ta păcătoasă pe care, văzând-o, îți recunoști nevrednicia. Credința aruncă raze de lumină pe haina sufletului tău, stropită de noroiul păcatelor. Un necredincios nu se vede păcătos, dar unul care crede, strigă cu Pavel: „nenorocitul de mine”. Credința îți arată pe Isus așa cum e El.

Acum te-ai văzut pe tine mic și slab, iar pe Isus, pe care-L credeai și mai mic, îl vezi în toată splendoarea dumnezeirii Lui, încât te cobori până la ultima treaptă a umilinții.

II. CREDINȚA CARE SE ROAGĂ.

Iair a venit la picioarele lui Isus și de acolo se roagă cu credința că va fi ascultat. Un om mândru nu cere ajutor, din locul de sus nu te rogi. Credința descopere cărarea rugăcunii. Ea îți arată că trebuie să te rogi. Credința te conduce în rugăciune. Ea te îndeamnă să stăruiești mereu.

III. CREDINȚA BIRUITOARE

Prieteni de-ai lui Iair i-au eșit înainte, spunându-i ca să-L lase în pace pe Isus, căci fiica lui a murit. Dar el tot mai crede că Isus îl va putea ajuta. Ca să ajungă credința lui la biruință, trebuie stăruință. Un general a spus că războiul e totdeauna câștigat de cel care stăruiește în luptă zece minute după ce vrăjmașul a dat dosul. Iair a venit cu mare grabă, dar Isus se oprește în drum să vindece femeia cu scurgere de sânge. Acasă fiica e în agonie dar Isus nu se grăbește. Vin să-i spună că fetița a murit, însă Isus nu se grăbește. Dar Iair așteaptă cu răbdare. Cine rabdă până la sfârșit, va fi mântuit. Iair a căzut pe Isus vindicând pe alții, a văzut femeia cu scurgerea de sânge vindecată, și acum e sigur că și fiica sa va fi sculată din morți.

Duminecă, 27 Martie.

Magii dela răsărit

Textul: Matei 2:1—12.

Câteva dintre persoanele cele mai însemnate ale Crăciunului sunt magii. Magii au fost:

I. OAMENI CARI S'AU INCHINAT

Ei crau de departe, din răsărit. N'au auzit poate niciodată de Mesia, dar au înțeles din stele venirea Lui. Luni de zile au străbătut pustii, câmpii și lanuri ca să ajungă la Ierusalim și mai apoi la Betleem, unde s'au închinat. Prin aceasta au arătat că recunosc mărirea lui Isus. Pentru ei, El era Domnul domnilor și Regele regiilor. Ei mai arată că Isus e divin. În închinăciunea lor, pleacă sufletul oboșit și apăsător de greul vieții, în fața copilului care va salva lumea. Un predicător ajunsese într-o comună unde nu era cunoscut. Un frate îl primi cam cu îndoielă, căci nu-l cunoștea. Predicatorul, observând aceasta, îl invită să se roage. Acolo pe genunchi îl cunoscuse. Prin semnul închinăciunii, poți recunoaște pe credincioși.

II. OAMENI, CARI ADUC DARURI

După ce s'au închinat, își aduc prinosul lor. Nu aduc prinosul lor, ci aduc floarea bunurilor lor. Abel a adus mielul cel mai gras

din turmă, dar Cain și-a strâns cele mai slabe spice. Dai tu lui Isus ce ai mai scump, — viața ta? Ei nu dau din silă, ci de voie bună și cu bucurie. E frumos că magii n'au cumpărat ceva din Palestina, ci au adus din țara lor, drum de atâtea mii de km. Bani, avere, talent de atâtea ori, le-am da mai cu bucurie decât viața. Dar nimic nu e al nostru. Noi avem numai viața. Numai ea ne aparține. Numai pe ea o putem da.

III. OAMENI, CARI S'AU INTORS PE UN DRUM NOU

Au venit până la Isus pe un drum, și s'au întors pe altul. Ce pildă minunată a mântuirii e aceasta! Vine pe calea păcatului până la Isus, iar de aici pleacă pe calea mântuirii. Contactul cu Isus schimbă viața. Dela Isus începe o viață nouă cu un câmp de lucru nou, cu planuri noi. Pavel visa să ajungă unul dintre conducătorii mari ai Evreilor. Când L-a întâlnit pe Isus, drumul glorios se schimbă într-o cărare spinoasă. Isus e începutul unei vieți noi. Mulți vor să înceapă o viață nouă, dar nu pot. Cauza e că nu L-au întâlnit pe Isus. Isus ți-ar înoua și viața ta, dacă ai veni la El. Dela Isus pornești un om nou, pe o cale nouă, către o țară nouă.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

de Miss Ruby Daniel

Religia spirituală

Lecțiunea pe luna Ianuarie.

Textul: Ioan 4:14 și 24.

Introducere: Isus descopere unei femei rele, trei dintre cele mai mari secrete. În vremea lui Isus, femeile nu aveau dreptul să studieze mult religia, dar El a schimbat această stare. E interesant să știm că prima pocăi-

tă din Samaria a fost o femeie, așa cum Lidia a fost prima pocăită din Europa.

Ea a fost o Samariteancă, „o străină de legământul lui Israel”; totuși mila lui Isus nu cunoaște margini naționale. Ea a fost o femeie săracă, pentru că femeile bogate nu cărau nici în acele vremuri apă; totuși Isus are o Evanghelic și pentru săraci. Ea a fost

o desfrânăta; totuși Isus are cea mai mare milă pentru cei mai mari păcătoși. Cele trei mari secrete pe cari Isus le-a descoperit femeii sunt: Spiritualitatea lui Dumnezeu, spiritualitatea religiei și faptul că El e Mesia. Din această convorbire eulegem mai multe lecțiuni:

1. *Hristos ne spune cui să ne închinăm.* Idolatrii se închină la făpturi ca soarele, luna și diferite obiecte făcute de oameni. Dar credincioșii au fericitul privilej să se închine Dumnezeului descoperit de Domnul Isus. Unui Dumnezeu care e:

a.) *Spirit.* Noi trebuie să ne închinăm acelei Ființe divine, care e spirituală, prezentă oriunde, la lucru oriunde, cunoscând totul.

b.) *Tată.* Un Tată care nu e departe și de care să nu te poți apropia, e foarte aproape. El ne îndeplinește lipsurile, se îngrijește neîncetat de noi și prin încercările prin cari ne trece, ne pregătește pentru luptele duhovnicești.

2. *Hristos ne spune cum să ne închinăm.* Prin superstițiile lor (credințele lor greșite), oamenii au născocit o mulțime de căi de a se închina. Au rânduit diferite forme de a se așeza, ceremonii nefinite și reguli de mănecări, călătorii dureroase și jertfe fioroase. Spre deosebire de aceste feluri de închinăciune, Hristos poruncește ucenicilor săi să se închine:

a.) *In duh.* Duhul omului, pentru că e creiat în asemănarea Tatălui cereș, are puterea de a onora, a lăuda, a iubi și a mulțumi lui Dumnezeu. Inima e locul credincioșiei, al recunoștinței și al dragostei.

b.) *In adevăr.* adică sinceritate. Această închinăciune trebuie să fie făcută din inimă și nu de formă. Nu va fi o închinăciune prescrisă de biserică, e pornită din inima credinciosului. Ea va izvorî nu numai de pe buze, ci din suflet.

3. *Hristos ne spune când și unde*

să ne închinăm. Ne învață să ne rugăm:

a.) *Totdeauna.* Sunt timpuri anumite în cari e bine să oferim Domnului jertfa rugăciunii noastre. Dar, pria pilda lui Isus, suntem îndrumați să știm că nu trebuie să reducem închinăciunea noastră la astfel de timpuri, ci să ne rugăm neîncetat. Inima noastră să fie îndreptată în închinăciune spre Dumnezeu, totdeauna.

b.) *In orice loc.* Nu numai pe muntele Gherizim sau numai în Ierusalim, se poate găsi Dumnezeu. Oriunde se adună împreună copiii Domnului să i se închine cu o minte umilă, sinceră și devotată sub călăuzirea Duhului, acolo e un loc sfânt.

Întrebări pentru gândire și studiu: 1. Descrie femeia cu care a stat Isus de vorbă. 2. Ce i-a descoperit? 3. Cum ne-a spus Isus să ne rugăm? 4. Când și unde trebuie să ne rugăm? 5. Arată prin pilda Samaritencei, cum Dumnezeu schimbă viețile noastre.

Hristos și ai săi

Lucrarea pe luna Februarie

Textul: Ioan 15:5.

Introducere: Domnul nostru nu ne spune: „Fără învățătura mea nu puteți face nimic” deși e foarte principal să primim învățătura Lui. Nici nu spune: „Fără biserica Mea nu puteți face nimic.” Ci zice: „Fără Mine nu puteți face nimic”. Deci Hristos, e El însuși totul pentru poporul Său. El e puterea, Înțelepciunea, Mântuirea, Dumnezeu și deci, daeă suntem despărțiți de El, suntem săraci și fără putere.

1. *Scopul adevăratei religii, rezultatul și dovada vieții spirituale, e aducerea roadelor.* Cum găsim bunătatea unui pom? Oare nu prin fructe, bune și multe? Aducerea de roade, pomenită aici, e aducerea sufletelor la Hristos. Noi atunci aducem snopi în grănarul Său. Când aducem roade,

im tăm pe Domnul nostru. „Un pom se cunoaște după roade”.

2. *Despărțirea de Hristos ne face să nu fim în stare să aducem roade.* Dacă e vorba să trăim o viață creștină și să servim pe Domnul, numai printr-o unire personală cu Hristos putem face acest lucru. Ucenicul nu e nimic fără învățătorul său, servul nu e nimic fără stăpânul său, soldatul nu e nimic fără comandantul său, mâna nu e nimic fără cap și credinciosul nu e nimic fără Hristos.

Acest fapt arată nevoia noastră mare de Hristos. Fără învățătura și pilda Domnului, n'am putea avea o cunoștință a virtuților morale înalte. Fără iubirea Sa, n'am putea simți imboldul celor mai mari motive cari pot influența viața noastră. Fără mijlocirea Sa, n'am putea avea har în ochii lui Dumnezeu. Fără Duhul său, am fi neputincioși. Fără promisiunile Sale, n'avem încurajarea de care avem nevoie în vremuri grele, în pericole și în încercări. Fără El, n'am avea eliberare din robia păcatului, nici speranța vieții veșnice. „Nu există într'altul mântuire” spune Petru.

3. *Unirea cu Hristos este prețioasă și absolut necesară.* Nu trebuie să înțelegem acest lucru greșit. Viața și mlădița sunt una. E nevoie de o unire spirituală și vie. Cum se face această unire? Din partea omului, — prin o credință care își deschide mîna: din partea lui Dumnezeu, — prin trimiterea Duhului sfânt. Această unire poate crește și descrește; cu cât intrăm într-o tovărășie mai strânsă cu Hristos, cu atâta suntem mai potrivii pentru slujba sfântă și bine primită. Experiența Apostolului Pavel e o pildă în această privință. „Pot face totul prin Hristos, care mă întărește”. Dacă vrem să lucrăm cu mai multă reușită, trebuie să venim mai aproape de Hristos și astfel putem primi puterea spirituală de care avem nevoie.

Să ne rugăm ca această legătură din noi și Hristos să devină tot mai strânsă.

Intrebări pentru cugetare și studiu:
1. Spune textul pe din afară. 2. Care e dovada vieții spirituale? 3. Descrie mizeria sufletului care e despărțit de Dumnezeu. 4. Dece are nevoie creștinul de această unire cu Hristos?

Rugăciunea de mijlocire a lui Isus

Ecclsiunea pe luna Martie

Textul: Ioan 17.

Introducere: Rugăciunea aceasta arată dumnezeirea Fiului omului. Suntem aduși prin ea la tronul mîlei, în cerurile cerurilor, la inima lui Dumnezeu. Iarăși găsim aici cea mai tainică iubire față de omenire, întruchipată într-o Persoană și turnată în cuvintele singurului născut Fiu al lui Dumnezeu.

„Pentru ei mă rog. Nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe cari Mi i-ai dat Tu”.

1. *Hristos este Mijlocitorul nostru mijos.*

a. Aceasta trebuie să ne dea curaj în rugăciune.

b. El ne ajută când ne simțim nevreținția.

c. Aceasta ne dă siguranța că rugăciunile noastre vor fi răspunse.

2. *Aici Isus se roagă pentru ucenicii Săi, cari trebuia să continue lucrul Său.* Dar numai pentru moment e lumea lăsată afară din rugăciunile Sale. Tocmai pe acei pentru cari se roagă, îi va trimite la ea cu Evanghelia.

a) Pentru lume va cere pocăință; pentru ucenici cere sfîntenie și păstrare în har.

b) Peste câteva ore se va ruga pentru lume: „Tată, iartă-le, căci ei nu știu ce fac”.

3. *Isus cere pentru ucenicii Săi următoarele lucruri:*

a) Ca Dumnezeu să-i păzească. Luarea pământească a lui Isus e pe sfârșite; în curând Iși va lăsa ucenicii singuri în mijlocul unei furtuni nemiloase și expuși la cele mai mari pericole.

b) *Ca ei să fie una*, adică să fie uniți. Ei vor forma o mare unitate; se vor pierde în Dumnezeu, totuși nu-și vor pierde individualitatea. Unirea tuturor ucenicilor lui Hristos va dovedi lumii adevărul Evangheliei.

c) Să nu fie luați din această lume, dar să fie păziți de cel rău. Hristos a prevăzut durerea, apăsarea și încercările prin care vor trece prietenii Săi. El a prevăzut închisorile, bătăile

și răburile. Poate dacă ei n'ar fi avut nimic de făcut, iar fi luat la El sus. Dar îi așteptă o mare luptare. Ucenicii Lui trebuie să rămână tocmai pentru că El pleacă. Ucenicii Lui trebuie să sufere tocmai pentru că El nu va mai suferi. De aceea Isus parcă spune: „Vas lua cu Mine, dar e cu neputință. Aș vrea să vă cruț dela toate lucrurile prin care aveți să treceți, dar nu se poate; dar când treceți prin focul încercărilor, amintiți-vă că M'am rugat pentru voi și că sunt alături de voi”.

(Ar fi bine ca mai multe surori să ia aceste puncte de mai sus și să vorbească din ele. Apoi la urmă să discute toate împreună între ele tot capitolul 17).

DELA REDACȚIE

Ajutati-ne la facerea a cât mai multe abonamente la CĂLĂUZA. Fiecare învățător și elev al școlii duminicale, fiecare lucrător între tineri și fiecare soră din Societatea Femeilor, să aibă abonată CĂLĂUZA. Cine nu poate găsi zece lei anual pentru această revistă bogată?

Organizați în fiecare școală duminicală un grup pentru citirea zilnică a Bibliei. Conducătorul școlii duminicale să arate însemnătatea citirii zilnice a Bibliei și să scrie pe un tablou pe cei ce vreau să citească Biblia zilnic în 1938. Să a-

leagă un frate care să se intereseze de acest lucru. Să ne scrie câți membri are această grupă pentru citirea Bibliei și noi le vom trimite cărți de membru.

Mai avem CALENDARE Biblice de vândut. Comandați-vă din vreme aceste calendare. Costă doi lei bucata. Trimiteți banii înainte, căci nu vă costă poșta.

CĂLĂUZA apare tot la trei luni. Abonamentul 10 lei anual. Redacția și administrația: Arad, str. Fabricii 20. Casier: N. Oncu, Str. Blanduziei 4.